XXI. évfolyam 42. szám | Ára: 1 forint | 1965. október 21.

USA

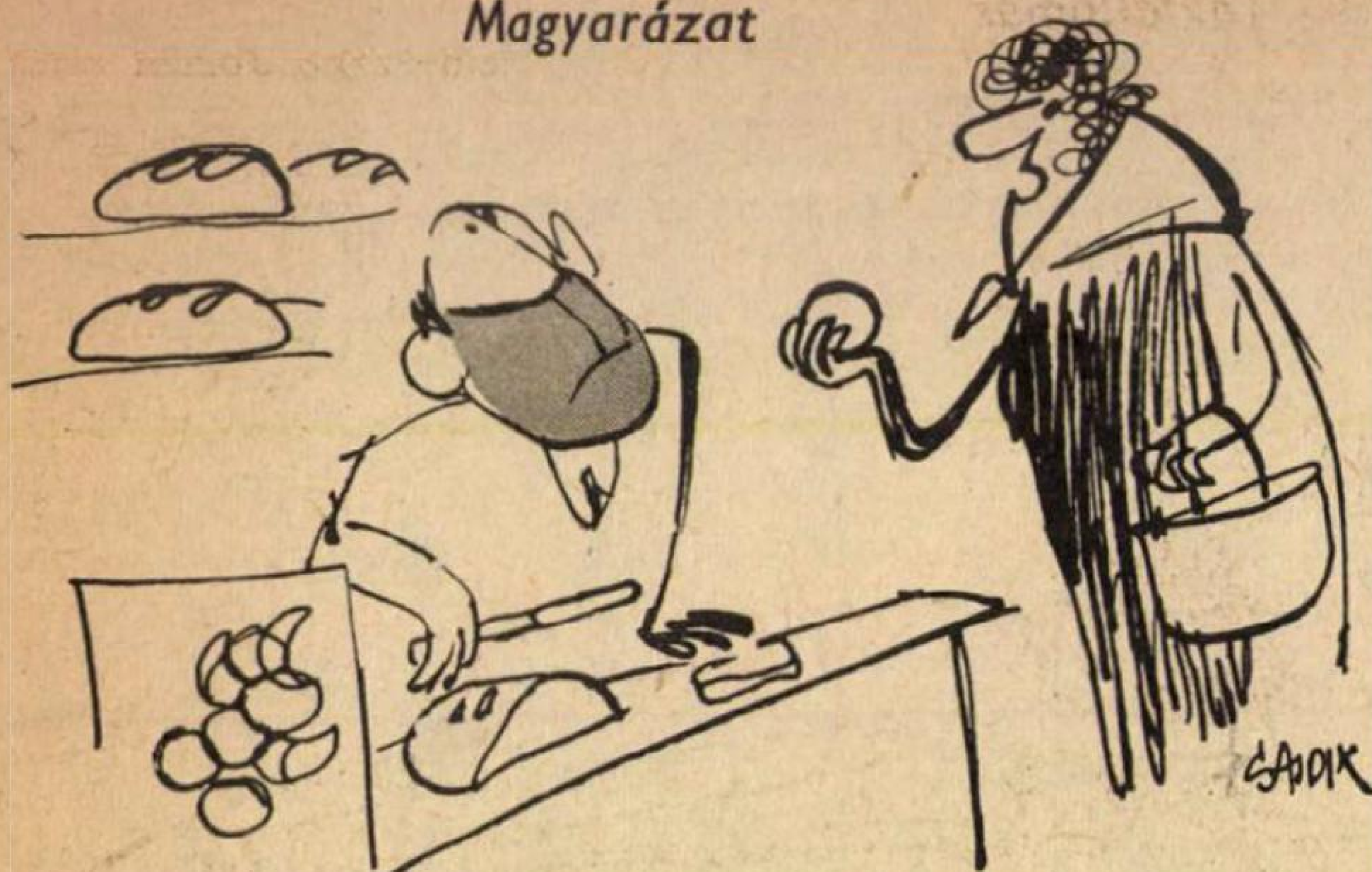
Johnson

Toncz Tibor rajza

BEHAJÓZÁS VIETNAMBA

Johnson: Ne sírjon, asszonyom! Gondoljon arra, hogy a presztízsünkről van szó!

Magyarázat

– De hisz ez a zsemlye régi!
– Na és? Múzeumi hónap van...

RIASZTÓ FELHÍVÁS

A körúton botlottam Elemérbe. Egy patika előtt állt, és mereven nézte a kirakatot. Mit lehet egy gyógyszertár kirakatán bámulni? Hozzáléptem, és ekkor minden átmenet nélkül kirobbant:

– Gyalázat! Micsoda fantasztikus dolgokba akarja belesodorni az embert az ádáz propaganda!

Rámutatott egy táblára:

– Olvasd, és háborodj fel!

A tábla a következő felhívást intézte a főváros népéhez:

NE HALMOZZON OTTHON FELESLEGESEN GYÓGYSZEREKET, MINDIG MINDEN GYÓGYSZER RENDELKEZÉSÉRE ÁLL!

Elemér, úgy látszik, nem találta elég hatalmasnak felháborodásom mérvét, mert rám ripakodott:

– És ehhez egy szavad sincs?

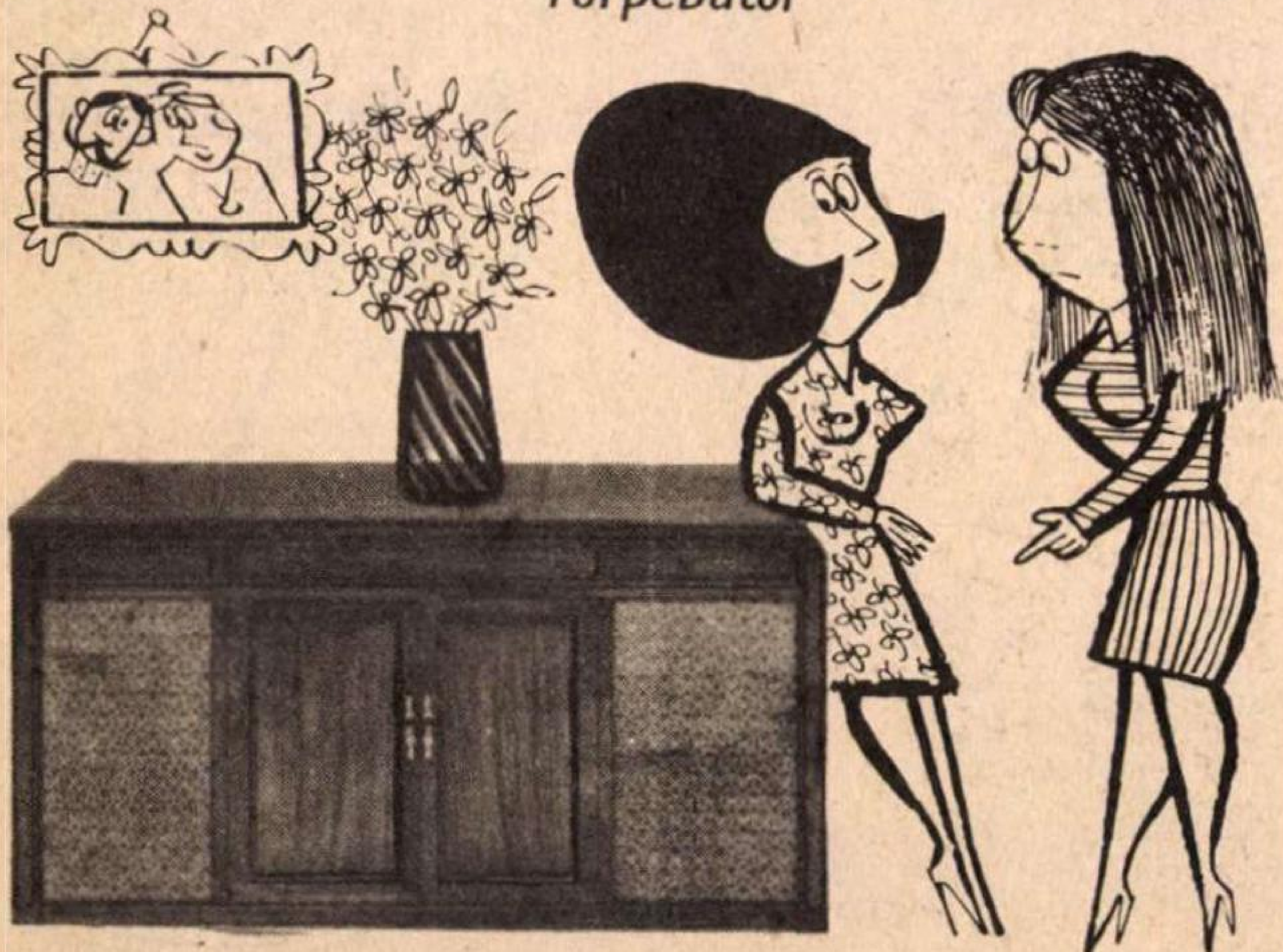
Talán lett volna szavam, de nem volt alkalmam kiejteni, mert a barátom szónoki pózban folytatta:

– Mit halmozzak a lakásomon, ha nem gyógyszert, amelyhez könnyen jutok hozzá forgalmi árának tizenöt százalékáért! Ha SZTK-receptre adnák a Fecske cigarettát, bizonyára azt is halmozném tekintélyes mennyiségben, dobozonként 66 fillérért – noha most már nem hiánycikk. Továbbmegyek. Ha Moszkvics autót írna fel nekem a körzeti orvos, abból is felvásárolnék néhány darabot, legfeljebb a fizetendő tizenöt százalékra OTP-kölcsönt vennék fel. De kérdezlek téged, lehet-e manapság bármit is olyan jutányos áron kapni, mint kalmopirint és dorlotint?

(s. a.)

Törpebútor

– Hogyan tudjátok felakasztani a ruhát ebben az aprócska szekrényben?
– Csináltattunk alája egy süllyesztőt...

CSAK diétásan!

Előadás után, a színház előcsarnokában figyeltem fel erre a különös viselkedésű házaspárra. A férj, alacsony, kövér, jó ötvenes, energikus férfiú, miután hősi, de meddő kísérleteket tett, hogy a ruhatári pulthoz furakodjék, dühtől szederjes arccal kiáltott a többi tülekedőre:

— Micsoda arbitrázs! Csupa vákuumklíner! Nem restellik magukat?! Hüszteronok, proteronok!

— Csak diétásan, Dezső! — biztatta a háttérből a felesége.

Néhányan csodálkozva néztek rájuk, a többiek zavartalanul és lelkesen birkóztak tovább.

Úgy adódott, hogy később a villamosmegállónál is egymás mellé kerültünk. Sokáig várakoztunk, míg végre becammogott egy tömött hatos. Tömeg fent, tömeg alant. A felszállni szándékozók elállták a leszállni akarók útját, és fordítva. Maradt minden a régiben, a villamos csak törzsvendégeit vitte tova.

— Lakmuszok! — rázta öklét a lépcsőn kapaszkodók felé a szóban forgó házaspár hölgytagja. — Bikonvexek! Egytől egyig! Szindetikonok!

— Bizony — jegyeztem meg a lemaradottak nemes szolidaritásával. — Sok még nálunk a tapintatlan, modortalan ürge.

— Sok — bólintott a férj —, de tőlünk mindig megkapják a magukét.

— Diétásan, de megkapják! — fűzte hozzá elégedetten a feleség.

Látva csodálkozásomat, részletes magyarázattal is szolgált.

— Tetszik tudni, ha az ember folyton csak nyel, nyel, amikor valami disznóság történik, saját magának árt vele. Különösen a mi esetünkben. Dezsőnek magas a vérnyomása, nekem meg túl sok a savam. Szóval, az az egészséges, ha kiadjuk a mérgünket. Viszont, ha megmondjuk, amit gondolunk, biztos, hogy tetézve kapjuk vissza, némelyik huligán még tettlegességre is vetemedne.

— Ezért találtuk ki azt — vette át a szót a férj —, hogy bizonyos idegen szavakat használunk, függetlenül a tényleges jelentésüktől. Megállapodtunk a feleségemmel, hogy mi mit értünk azokon. Még ha ismeri is őket valaki, azt

semmiképp nem tételezné fel, hogy a bikonvex az nálunk marha, a vákuumklíner aljas csirkefogó, a lakmusz hülye, a hüszteron proteron szemét népség. Ez a mi diétás módszerünk.

Végszóra befutott a következő villamos. Előzékenyen felsegítettem újonnan szerzett ismerőseimet a peronra, és csak utánuk léptem fel magam is. Vigyáztam, hogy viselkedésemben semmi kivetnivalót ne találjanak. Hiába azonban a gyarló emberi igyekezet, ha a kegyetlen sors másként határoz. Amint meglódult a szerelvény, elvesztettem egyensúlyomat és ráléptem az asszony lábára.

— Epton heviszájd! — sziszegte, ügyet sem vetve mentegetőzésemre, és tüntetően hátat fordított.

— Ez mit jelent? — kérdeztem aggódva a férjétől.

— Epton heviszájd — közölte Dezső komoran —, az valami gázréteg a föld felett vagy száz-kétszáz kilométerre, és visszaveri az elektromágneses hullámokat.

— Igen — hebegtem, mert gyötört az oktalan kíváncsiság —, de az önök értelmezése szerint?

Már mondta volna, amikor a felesége megfordult, és tiltón emelte fel az ujját.

Egy szó nem sok, annyit sem szóltak hozzám a végállomásig. Soha nem fogom megtudni, hogy az epton heviszájd mit jelent diétásan.

De talán jobb is így...

Kürti András

KÉT KIS ÜGY

1.

Vietnami ezüst karkötőt vásárolt a feleségének Kővári Ferenc budapesti (IX., Tűzoltó u. 23.) olvasónk, amelynek a szegecsei pár napos használat után elromlottak. A boltban nem vették vissza, a javítást 200 forintért vállalták volna.

Kérésünkre az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalat intézkedett: a karkötőt díjmentesen megjavítják.

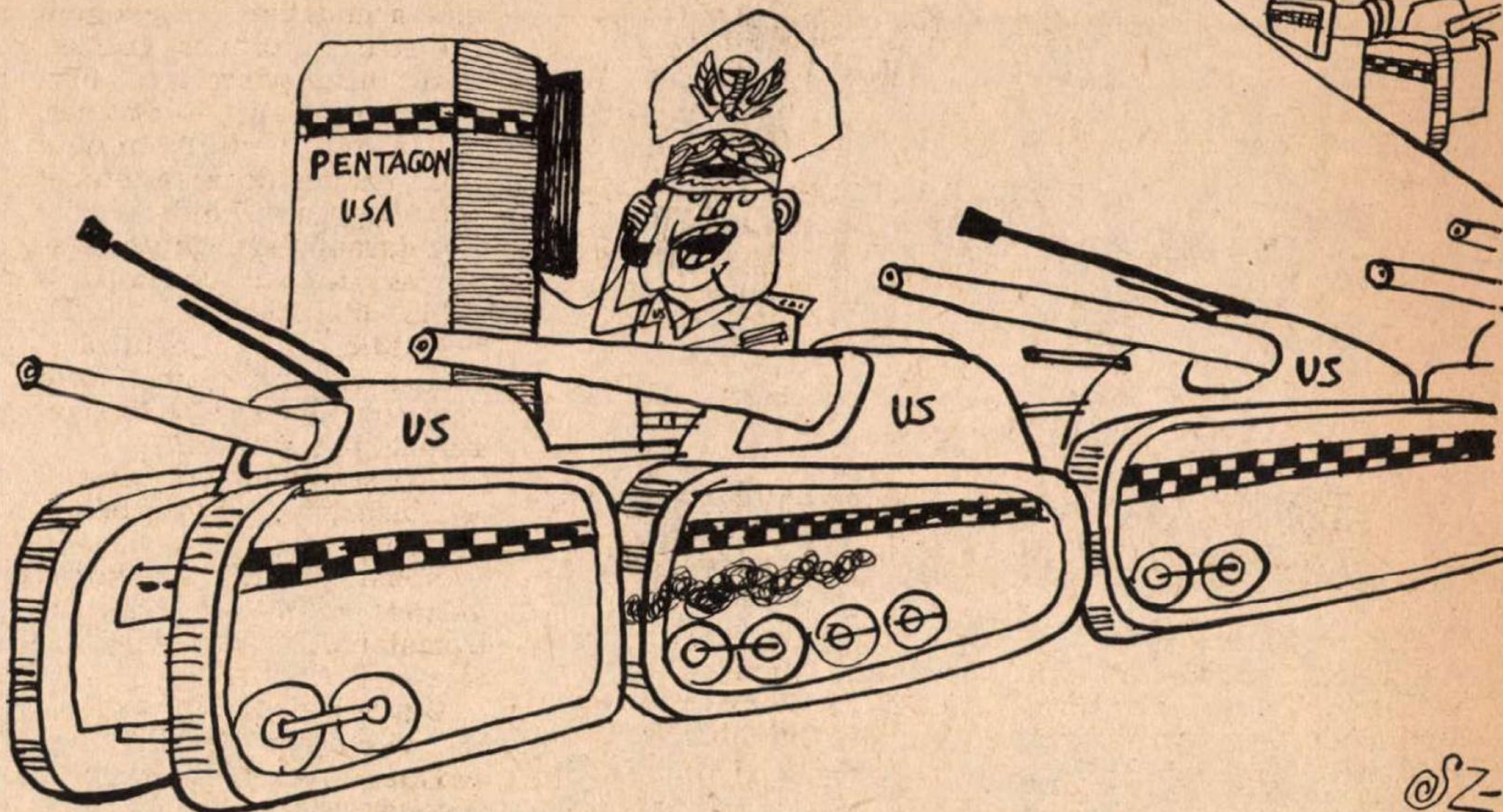
2.

Dr. Simon Györgyné miskolci olvasónk helikoptert kért szerkesztőségünktől a Szentpéteri kapu környékén lakók részére, mert az autóbuszmegállót sáros időben lehetetlen megközelíteni.

A városi tanács, közbenjárásunkra, helikoptert ugyan nem adott, de — elismerve a panasz jogosságát — ígéretet tett egy új, megfelelően kiépített buszmegálló létesítésére.

Taxiállomás

Szűr-Szabó József rajza

– Igenis, kérem! Ötszáz nagykocsi! Rögtön beavatkozunk!

ALKALMI ELADÁS

Pénzzavarban voltam a minap, s ezért magamhoz vettem néhány értéktárgyat eladás céljából. Elballagtam a Káposzta sugárútra, hogy felkeressem Mordvinecz Győzőt, az ismert és tehetős viszonteladót, akinek üzlethelyisége fölött ott állt a büszke egyetemességet sugárzó felirat: „Mindent vesz Mordvinecz!" Amikor beléptem a különféle árukkal zsúfolt üzletbe, Mordvinecz mester ott állt a pult mögött. Köszönésemet nem fogadta, ehelyett szúrósan nézett rám, ami a legeredményesebb módszer annak érdekében, hogy a megszorult eladó porig alázva kapkodjon önérzetének megmaradt foszlányai után. Zavartan makogtam, hogy szeretnék egy-két apróságot eladni, talán tudja használni őket. Máris előhúztam Leonardo da Vinci egyik festményét, Mona Lisa arcképét. Mordvinecz barátságtalanul rázta a fejét.

– Régi kacat! – mondta. – És mit vigyorog ez a nő? Még ha legalább egy gitár lenne a kezében! Na mindegy, tizenöt forint, de csak azért, hogy ne kelljen visszacipelnie.

Nagyot nyeltem, majd átnyújtottam bélyeggyűjteményem díszét, a lila Mauritiust. Mordvinecz megnézte, csóválta a fejét, majd legyintett.

– Le kell mérnem! – mondta. – Az ilyen ócska bélyegnek ugyanis kilós ára van.

– De ebből ez az egyetlen példány van az egész világon!

– Ebből is látszik, hogy milyen vacak lehet. Nem tartották érdemesnek, hogy többet csinháljanak belőle. Harminc fillér. Persze, hogy mit csinálok vele, azt nem tudom. Van még valami?

– Itt volna a milói Vénusz.

– Hiányos. Tizenkét forint. Törhetem össze kőpornak, a saját költségemen, mondanom sem kell. Többe kerül a leves, mint a hús. Ez az egész?

– Tessék, itt a Tadzs Mahal.

– Ugyan, ki vesz ma síremléket? Mindegy, tegye le. Majd hallgathatok a feleségemtől, hogy mikért adok én hat forintot. Mi van még?

– Az Iliász, Homérosz eredeti kézírásával.

– Ember, kinek van ma ideje ilyesmit olvasni? Inkább hozott volna egy Zabhegyezőt. Na, nem bánom, tizenöt forint. Ez minden?

– Talán érdekelné a Koh-i-noor.

– Csudát érdekel! Hamis ékszer a divat, nem ekkora üvegvágó. Mit csináljak vele? Eh, harminc forint! Az mi ott?

– Attila kardja.

– Hát az mire jó? Még ha riasztópisztoly lenne. Három forint. És az?

– Napóleon kalapja.

– A kutyának sem kell kalap, csak a molyoknak. Egy forint ötven. Hm?

– Beethoven kilencedik szimfóniája, a zeneköltő saját kezűleg írt kottájával.

– Még ha egy Beatles-szám lenne. Három forint.

– Galilei távcsöve.

– Régi típus. Öt negyven.

– Egy perpetuum mobile.

– Nem váltóáramú. Három hatvan.

– Gábor Áron rézágyúja.

– Repedt az irányzéka. Nyolc negyven.

– Hold-rakéta.

– Mindenki Mars-rakétát keres. Négy húsz.

Más motyóm nem volt. Mordvinecz összeadta a számokat, a végösszegből levonta a forgalmi adót, a közvetvámot, a községfejlesztési adót, az ENSZ-tagsági díjat, az irodalmi alap-százalékot és az SZTK-járulékot. Így is kaptam néhány forintot, s tulajdonképpen nem is voltam elégedetlen, hiszen tudom, milyen nehéz dolog régi holmikat értékesíteni. Kifelé menet egy gombolyag spárgát vettem észre egy kisasztalon.

– Ez mibe kerül? – kérdeztem.

– Százhúsz forint – mondta Mordvinecz.

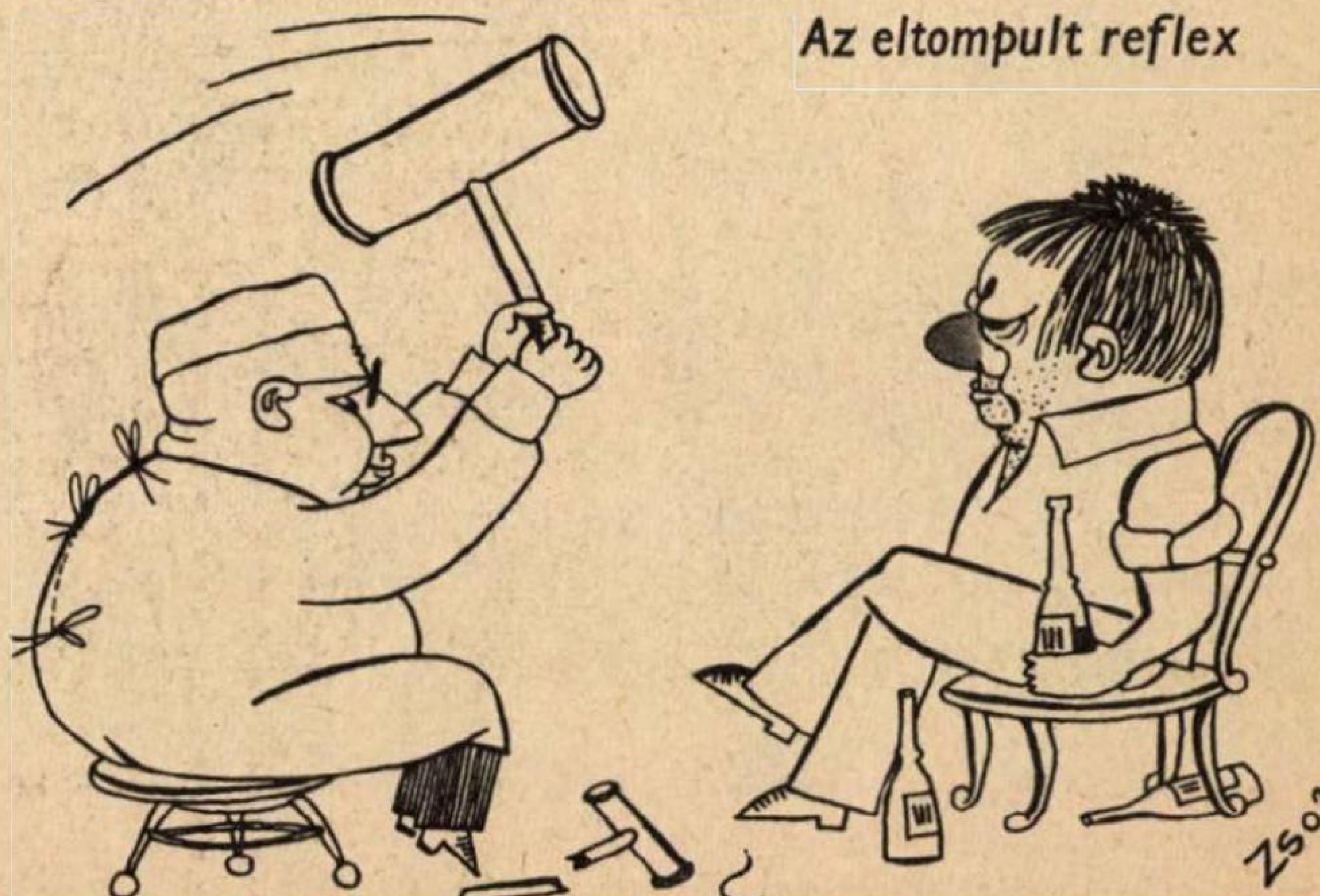
– Egy kicsit drága! – csodálkoztam.

– Hogyhogy drága? – méltatlankodott Mordvinecz. – Valódi cukorspárga!

Fejcsóválva és szomorúan nézett rám, mint akinek minduntalan csalódnia kell a valódi értékek iránt érzéketlen mohó emberekben.

Feleki László

Az eltompult reflex

Elfoglalt gyerek

– Holnap nem érek rá, délelőtt templomba megyek, délután meg őrsgyűlésre . . .

Nikotinéhség

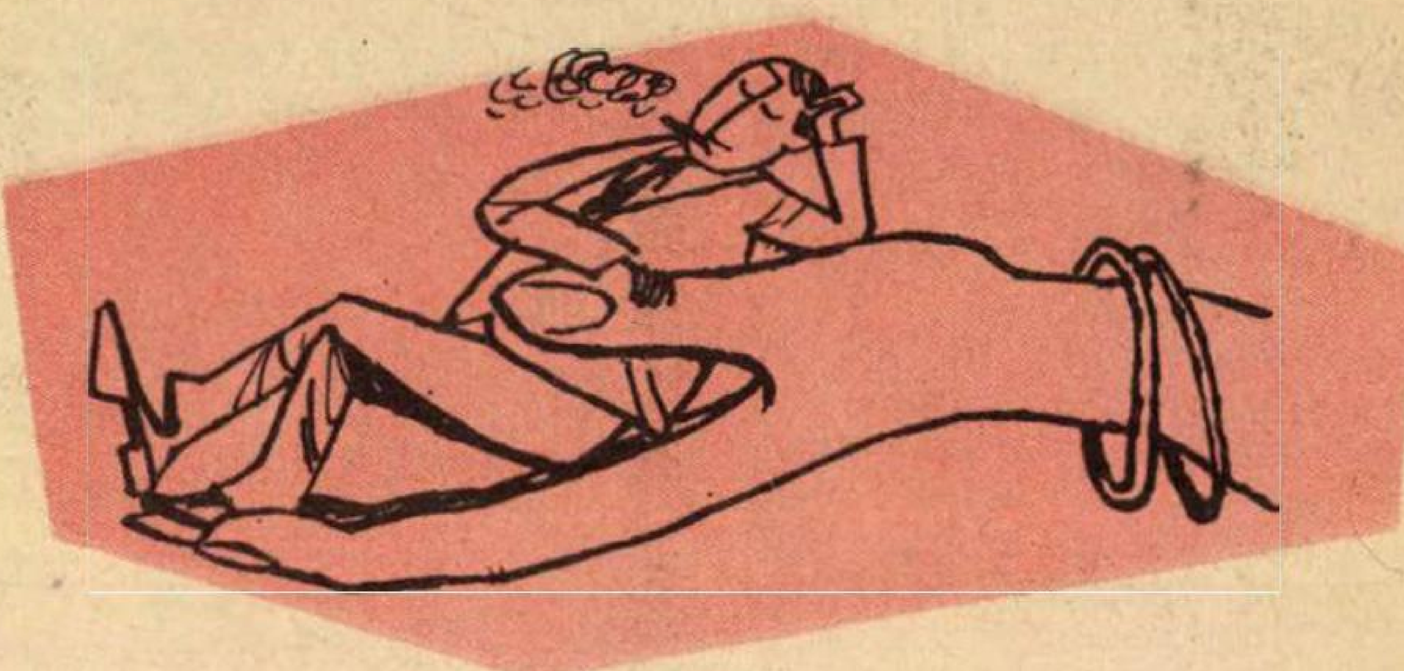
LEVÉL az igényes férjről

Asszonyom!

A Nők Lapjában megjelent levelében közhírré tette, hogy ön vidám, jó modorú fiatal asszony, és egy évvel ezelőtt ment férjhez egy kimondottan csinos emberhez. A férje csak látszólag törődik önnel és csak olyankor, amikor kettesben vannak. Társaságban a szép nőknek csapja a szelet. Pedig ön egy év alatt négy öltönyt vásárolt a férjének. Ő eleinte hálás volt, de most már mindent elfelejtett, s azért nem akar elválni öntől, mert érzi, hogy *ön mellett jövője van.* Végül azt kérdezi: elváljon-e tőle, vagy tűrje tovább férje szeszélyeit? És kapna-e még újra férjet?

Megértő lélek vagyok, s mindig tiszteltem a gyengédséget. Ne csodálkozzék tehát, ha életének keserű pillanataiban mély együttérzéssel gondolok önre, s szeretném hozzásegíteni ahhoz, hogy nehéz helyzetéből megtalálja a kivezető utat.

Jól ismerem a férfiakat, és a férjeket is. A valamirevaló férj igényes. Szereti, ha a felesége törődik vele, ha dédelgeti, ha a kedvében jár. Vannak férjek, akik különösen vonzónak találják, ha a feleségük öltözteti őket, s egyre-másra rendeli számukra a szebbnél szebb öltönyöket. Az igényes férjek azonban nem elégszenek meg néhány rend ruhával. Bundáról, felöltőről, a cipők egész soráról, a puplingek és a tiszta selyem nyakkendők tucatjairól álmodoznak. A férjjel törődni kell. Több figyelmet kell tanúsítani iránta, lesni

a gondolatát, kigombolni az ingét, mielőtt ráadja, és begombolni, amikor már felsegítette rá. Valamit mindig tenni-venni kell a férj körül, hogy jól érezze magát a felesége mellett. A kedvenc ételéről sem szabad megfeledkezni. Fáradhatatlanul sütni-főzni kell neki mindent, amit csak szeret; mellette ülni, amíg falatozik, s éberen figyelni, amikor a szalvétájához nyúl, hogy véletlenül se saját kezűleg törölje meg a szája szélét.

Önnek mindehhez megvan a kellő adottsága és hajlama. Legszívesebben azt tanácsolnám: sürgősen váljon el igényes férjétől, mert az olyan asszony, mint ön, minden ujjára kap akár két új férjet is. Váljon el — mondanám —, de minek? A mostani férjéért még nem tett meg mindent, amit megtehetett volna. Vegyen neki akár nyolc rend ruhát is, vagy toronyórát lánccal, és minden mást, amire vágyik. Ha majd ezzel sem éri el a célját, ráér akkor új férjet keresni.

Nagyon lekötelezne azonban, ha addig is közölné velem, hogy *ezenkívül* milyen jövője van a férjének ön mellett? Talán minisztert csinál belőle? Vagy legalábbis miniszterhelyettest? Mert az egészen más. Akkor már értem, hogy miért nem akar öntől elválni . . .

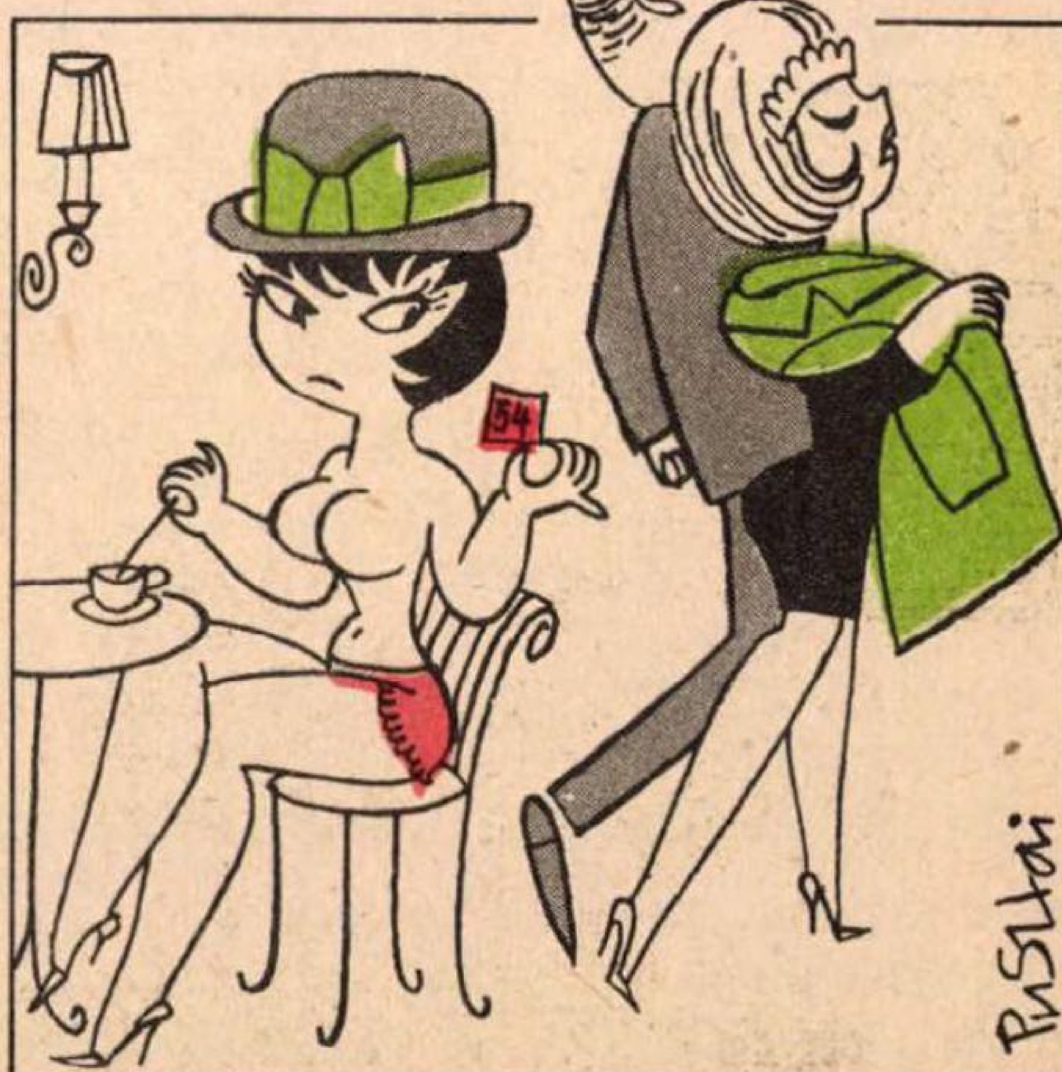
Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika osztályon felüli helyen

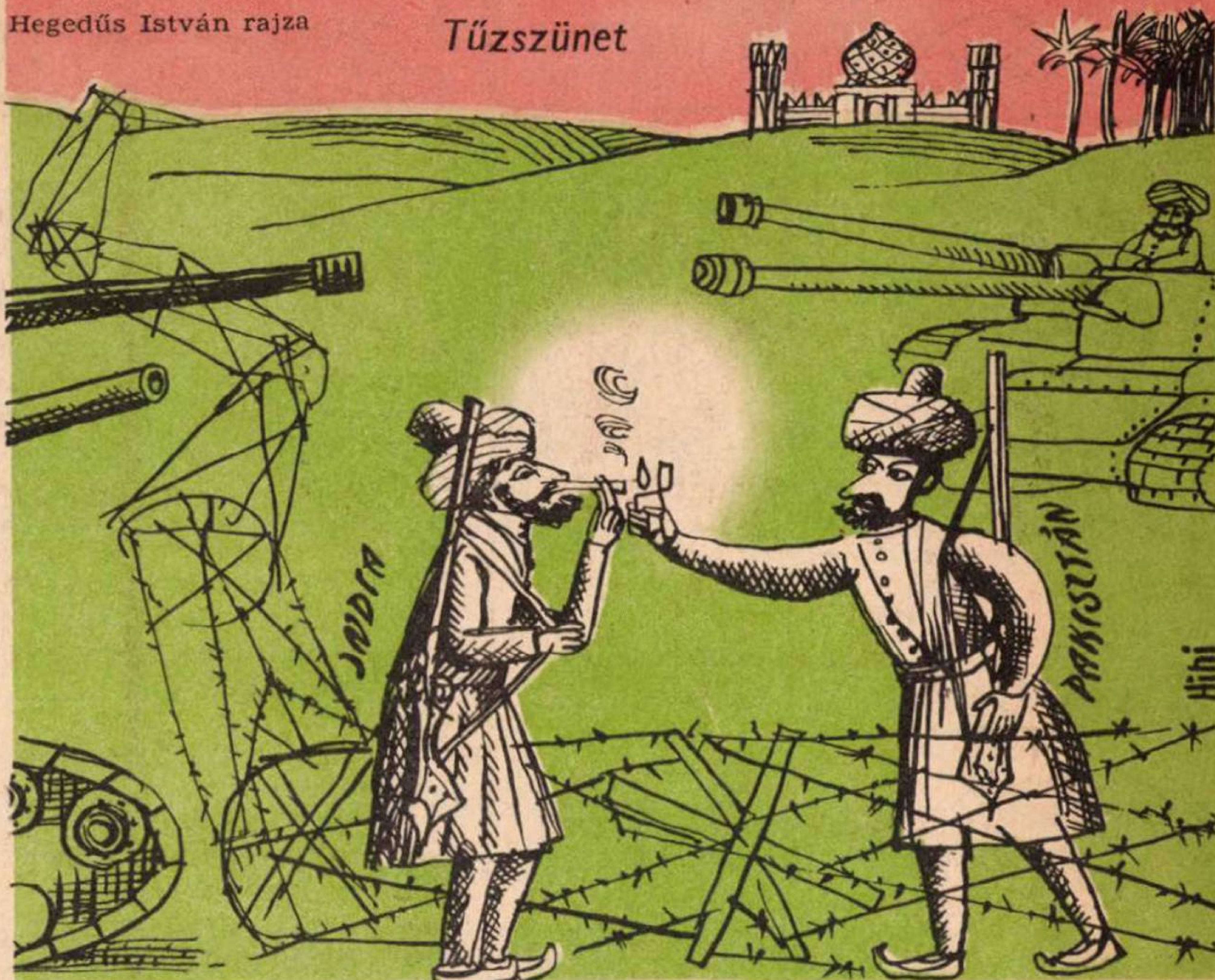
Vállalati pletyka

– Sajnálom, de fiatal férfit elvből nem alkalmazok titkárnak! ...

Hegedűs István rajza

Tűzszünet

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SENKI FÖLDJE ...

Mindig izgatta a fantáziámat ez a különös, rendhagyó fogalom, a mi precízen felparcellázott világunkban. Nos, nemrég si-

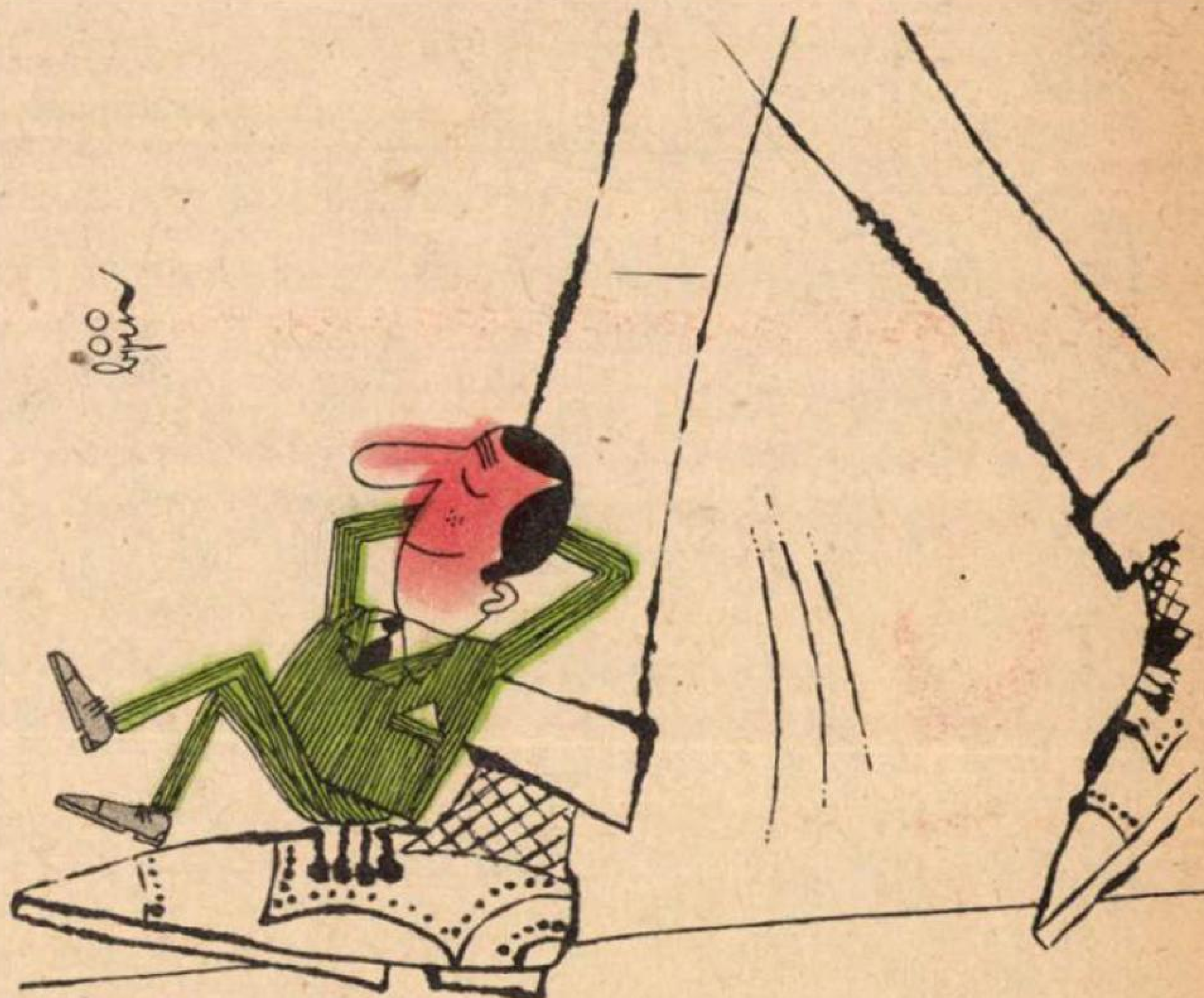

került személyesen találkoznom egy darabka senki földjével, azaz egy olyan közterülettel, amely a jelek szerint sehová sem tartozik.

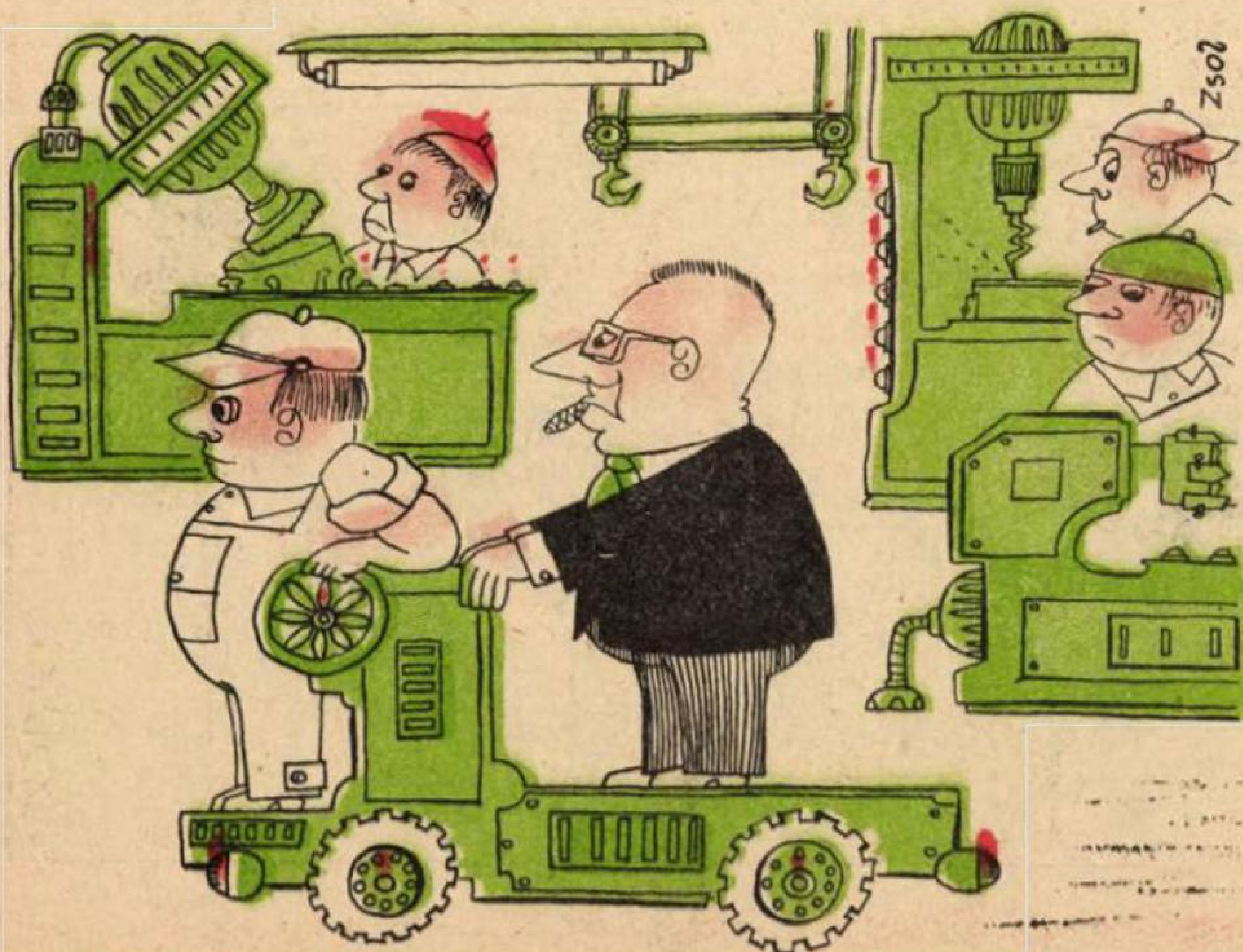
A Margit-híd pesti feljárója alatti kocsiút egyik gyalogjárójáról van szó. A járdaszakaszt, tudj' isten miért, elfelejtették beaszfaltozni, s így most portengerrel fogadja a gyanútlan, de szép számú járókelőket. Tekintve, hogy a híd épp az V. és a XIII. kerület határán terül el, miáltal elképzelhető, hogy egyik kerületi tanács hatáskörébe sem tartozik, ez úton hívom fel a kényes problémára az ENSZ és a Fővárosi Tanács figyelmét ...

(d—th)

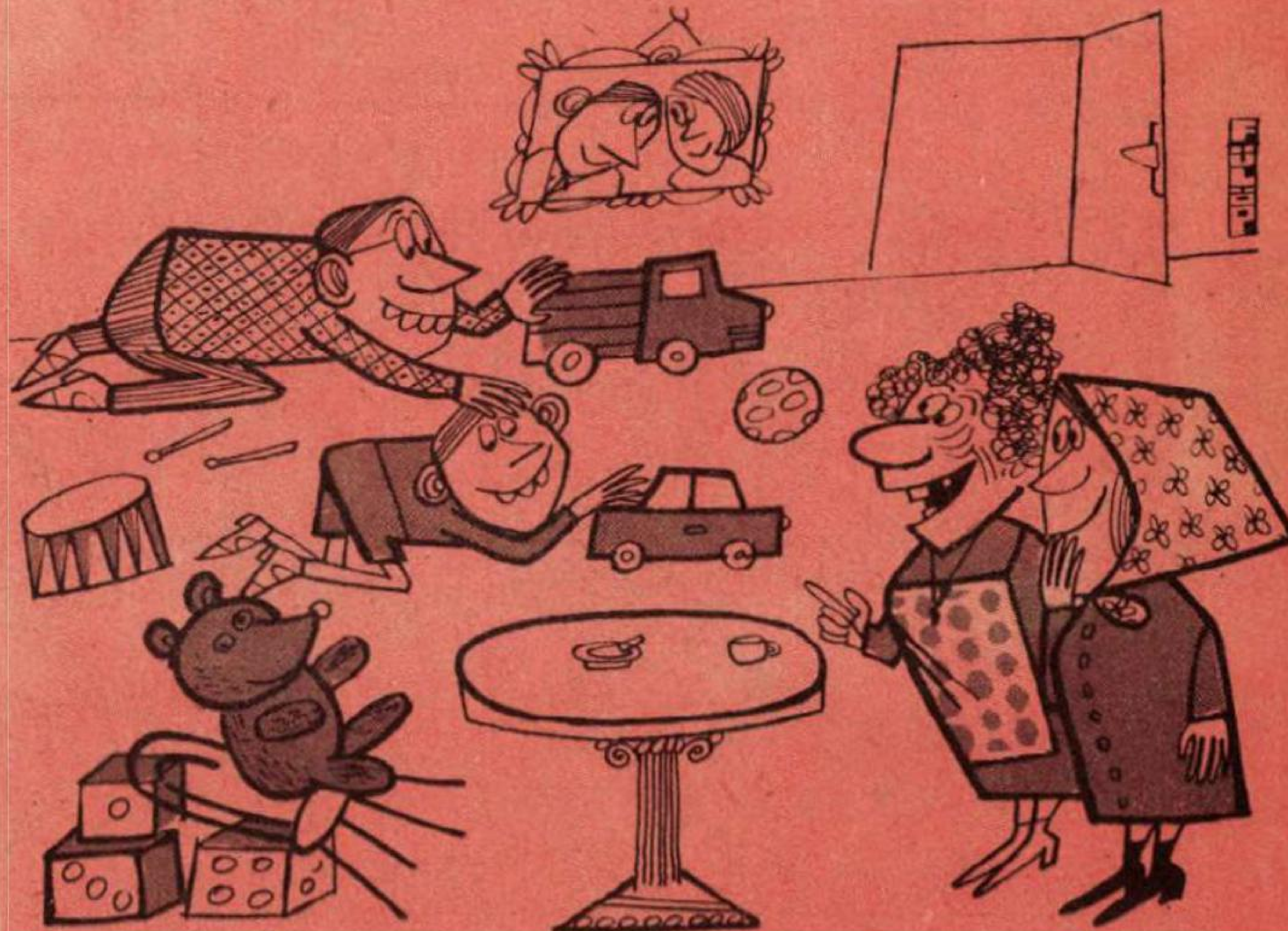
Előbbre jutás

Igazgatói látogatás

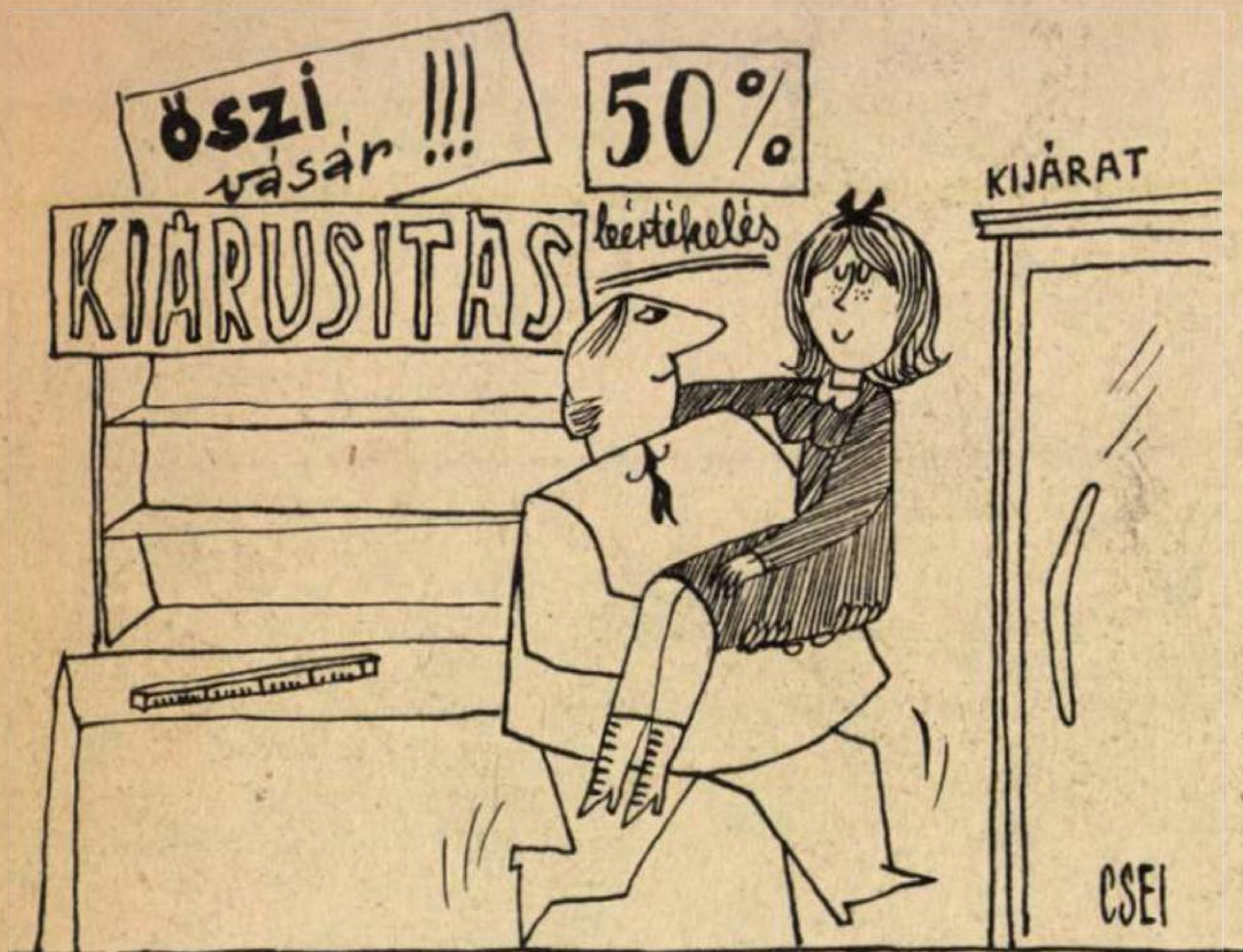

Hol a boldogság mostanában?

– A fiamék évekig felém sem néztek, de amióta elváltak, hál' istennek sűrűn jönnek látogatóba a gyerekükhöz ...

Teljes kiárusítás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KULCSLYUK-RENDELETET!

A kapukulcs-rendelet nekünk, lakóknak, megváltást jelent, a házmesterünknek nyugodt alvást. A házkezelőségtől én is kértem saját kulcsot, meg is kaptam az engedélyt, azzal a javaslattal: másoltassam le a házmesterét. Szép, szép, de amíg az én városkulcs nagyságú szerszámom elkészül, mivel nyitják a kaput a többieknek? Ez még azonban megoldható — a lakatosnak ígért célprémium útján — egy nap alatt.

A nagyobb baj az, hogy a rendelet hiányos: kulcslyukról nem intézkedik. Már pedig kulcslyuk — mint a legtöbb pesti házban — a mi kapunkon sincs kívülről. És, bármilyen furcsa, mi többnyire kívülről szeretnénk hazatérni. Olyan fiatal és erős már nem vagyok, hogy a kapu keményfa dongáján keresztül beletaláljak a kulcslyukba.

Jó volna, ha szakember fúrna egy erre a célra alkalmas lyukat. Ám a házkezelőség a kapuk megfúratására nem vállalkozik — rendelet hiányában. Kulcslyuk-rendeletet kérünk tehát, sürgősen!

Dr. Kubinyi András
Bp., VIII., Baross u. 21.

Több szórakozást!

Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár jobb sorsra érdemes igazgatója haloványan elmosolyodott:

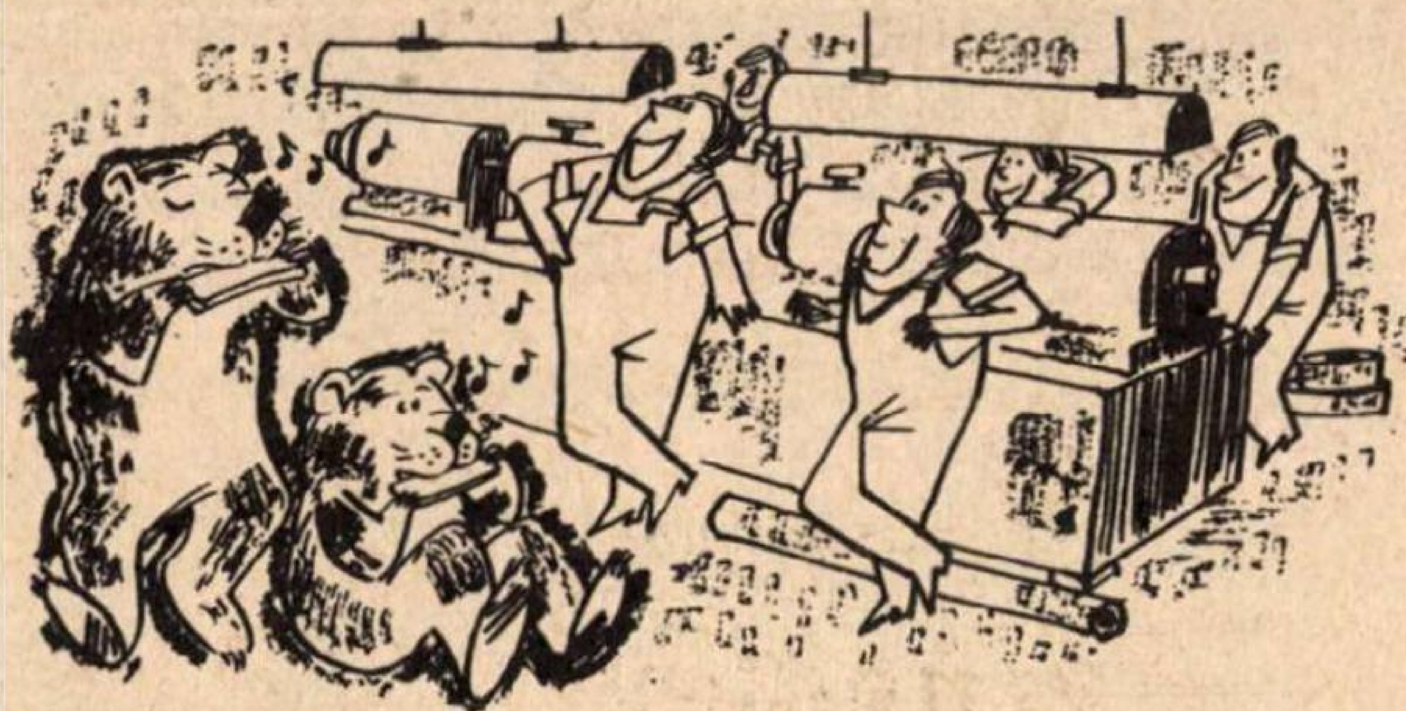
— Üljön le a szaktárs. Beszélgessünk egyenesen és őszintén — mondta Percegős Norbertnek, a gyár tehetséges esztergályosának. — Mint értesültem, a dolgozók közül többen kifogásolják, hogy a gyárban kevés a szórakozási lehetőség.

— Hogy érti ezt az igazgató kartárs? Ott van a klubszoba, lehet pingpongozni, televíziózni munka után...

— Én a munka közbeni szórakozási lehetőségekről beszélek. Igaz, hogy a gyári hangosan beszélő egész nap tánclemezeket és magyar nótákat közvetít. De hát bizonyára unalmas lehet mindennap ugyanazt hallgatni.

— Szó, ami szó, ez már egy kicsit unalmas — vakarta meg óvatosan a feje búbját Percegős Norbert.

— Arra gondoltam, hogy gyárunk dolgozóinak több szórakozási lehetőségre van szüksége a műszak alatt.

— Ha már itt tartunk, kimondom kereken; jó néhányan kifogásoltuk, hogy amikor Vico Torriani Pesten járt, az igazgató kartárs nem szerződtette.

— Sajnos, szerződési kötelezettségei Svájcba szólították — védekezett az igazgató. — De a jövőben minden másképp lesz. Tárgyalásokat kezdtem az Országos Rendezőirodával, a Filharmóniával, az Operaházzal, esetleg a Beatles-együttesnek is írok Liverpoolba. Máris tájékoztathatja a kollégáit, hogy szerdán délelőtt tíz órai kezdettel az esztergapadoknál kacagó délelőttöt tartunk, ismert fővárosi komikusok felléptével.

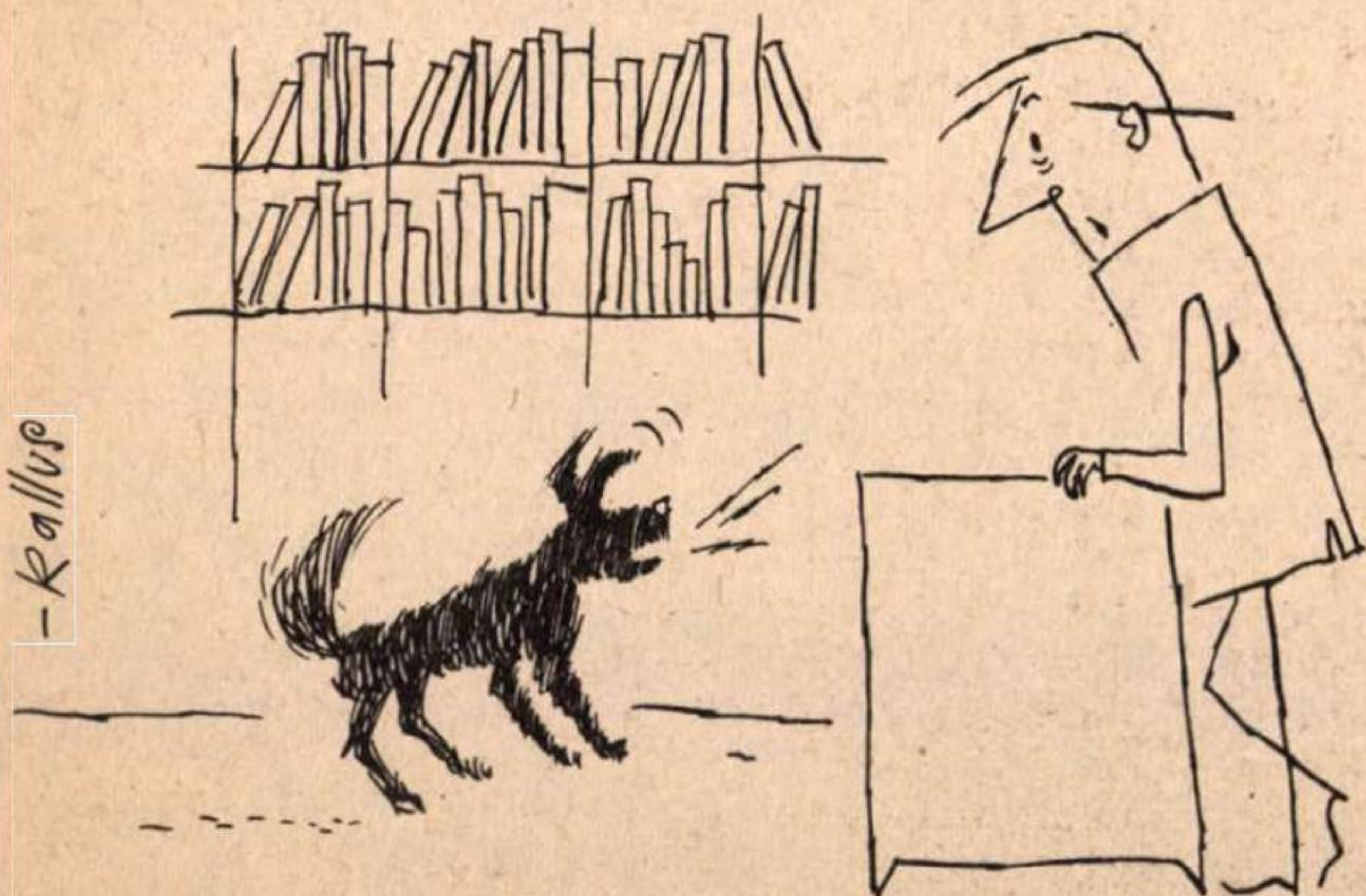
— Köszönöm a kollektíva nevében — mondta elérzékenyülten Percegős Norbert, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Stirpák Sándor gondterhelt arccal meredt maga elé, majd felvéve kabátját és kalapját, odaszólt a titkárnőjének:

— Ha a minisztériumból keresnek, mondja meg, hogy a Cirkusz Vállalathoz mentem. Leszerződtetem a szájharmonikázó barnamedvéket. Jegyezze meg, Pirike, a Timsó- és Robbanómotorgyár vezetősége mindent megtesz a termelés érdekében!

(galambos)

Olcsó könyvvásár

— Kérem „Az éneklő kutyá"-t...

Öt évig kell kocsira várni

— Szólítsd le!
— Majd 1970-ben, akkor már lesz kocsim...

félfüllel

Megyek az utcán, utazom a villamoson, állok a közértben, ülök a presszóban. Mellettem emberek. Beszélgetnek. Akarva-akaratlanul is elkapok egy-egy mondatot – csak úgy fél füllel. De ezek a fülelések olykor egészet adnak. Hadd idézzek néhányat.

Késő este. Az italbolt felől rendőr közeledik, karján gyanúsan egyenes járású úriemberrel, akinek ajkáról je-

gyeztem le a következő szöveget:

– Rólam tetszik föltételezni, tisztelt biztos elvtárs, hogy becsaptam a gebines elvtársat? Én, aki az utóbbi három évben még a feleségemet sem csaltam meg jelentőségteljesen?

*

Az autóbuszon, azon a nagyméretű, háromajtós autóbuszon, távol tőlem, a szokásos vita támad. Kik vitáznak, min vitáznak, nem hallom, a zsivajból csupán a kalauznő hangja ér fülemhez, amikor kategorikusan közli, hogy...

– Igaz, az az ülés szélesebb a normálisnál, de csak egyszemélyes. Ha a kedves utas megengedi, hogy valaki mellé üljön, nekem nincs kifogásom ellene, de megkérdezés nélkül az ölébe ülni, illetlenség.

*

Az eszpresszóban két nő beszélget. Az egyik panaszosan kifakadva túlsipítja a zsibongást.

– Képzeld, éjfél elmúlt, amikor hazajött, és volt képe megcsókolni engem ugyanavval a szájjal.

*

A Körút sarkán a zöld jelzésre várva áll két ifjú.

– Hű, barátom – így az egyik –, ahogy az a fej él, az halálos!

Sólyom László

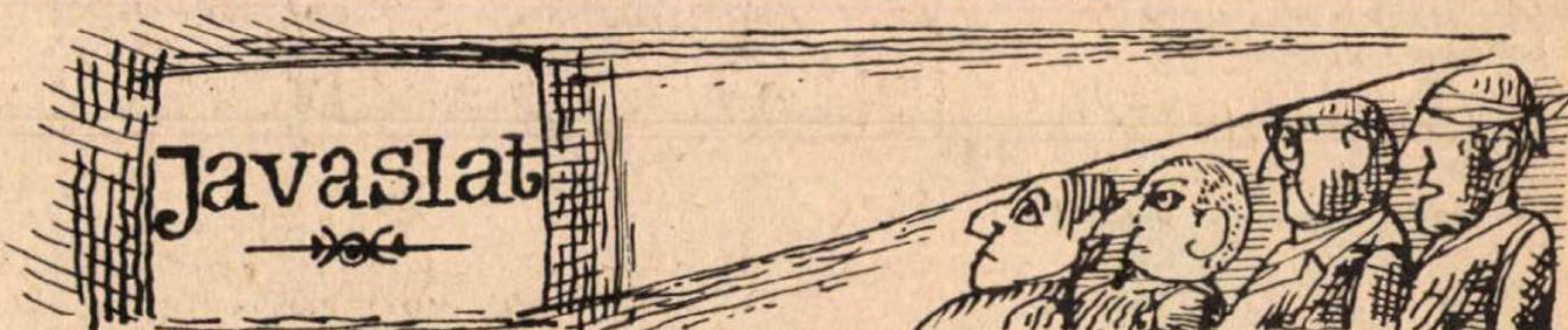
Szegény Csombe

Kertész László rajza

– Hát már ez se biztos vezércsillag?

Vannak jó filmek, amelyek nagy közönséget vonzanak, ezeket egy vagy két mozi mutatja be. Esetleg három. Aztán vannak jó filmek, amelyek — mint az újságban olvasom — „az országos műsorpolitikát kialakító és meghatározó szervek szerint csak szűkebb közönségrétegek igényeinek kielégítésére alkalmasak". Ezeket a filmeket a Filmmúzeumban és néhány vidéki városban tekinthetjük meg. Aztán vannak olyan filmek is, amelyek jók, a korszerű filmművészet alkotásai, mégsem számíthatnak tömegsikerre. Ezek is hozzáférhetők: a Filmmúzeumban vagy az Egyetemi Színpadon, ahol bevezető előadást is tartanak, és utána vitázhatnak a nézők, ha kedvük szottyan. Egyesek azt szeretnék, ha a jó, de tömegsikerre nem számító filmeket egészen kis befogadóképességű, úgynevezett Art Kinókban mutatnák be.

Aztán vannak korszerűtlen, rossz filmek is, de azokkal nem törődik senki. Sok nagy mozi bemutatja őket, és senki sem kutatja, hogy van-e igény rájuk, vagy sem, kell-e a közönségnek, vagy nem kell, számíthat-nak-e tömegsikerre, vagy nem. Senki sem tart előttük előadást, és nem lehet utánuk vitázni. Egyszerűen bemutatják őket, nagy mozikban, hatalmas mozikban, délelőtt is, délután is, Pesten és vidéken.

Múltkoriban tizedmagammal ültem egy mozi nézőterén, és miközben a filmet nézegettem, eszembe jutott valami. (Olyan rossz volt a film, hogy nyugodtan ráértem morfondírozni.) Az jutott az eszembe, hogy a rossz filmeket nagyon kis befogadóképességű, úgynevezett Smonca Kinókban kellene bemutatni, akkor senkit sem érne csalódás.

A Smonca Kinónak egészen kicsinek kell lennie. Egyesek szerint huszonöt személyesnek. Ezt azonban nem helyeslem, nem szabad arisztokratikusan elzárkóznunk a tömegek elől. Legalább harminc széknek kell lennie a nézőtéren, mert számítanunk kell arra is, hogy némelyik gyenge film kirobbanó sikert arat.

Ez a fajta mozi, a Smonca Kino, akkor tudja jól ellátni a feladatát, ha minél kevesebben nézik meg a bemutatásra kerülő művészietlen filmeket. Csak így tudjuk nevelni a közönséget, csak így tudjuk fejleszteni esztétikai ízlésüket. Éppen ezért külön bérleti előadást hirdetnék, amelyben „Az őrület éjszakái" összefoglaló cím alatt különböző rendezők, vagy nemzetek legpocsékabb filmjeit vetítenék le, csak ínyenceknek, és mindegyik filmet csak egyszer, egyetlenegy előadáson.

A Smonca Kinók fontos szerepet tölthetnének be kulturális életünkben, már csak azért is, mert akkor több, nagy befogadóképességű moziban játszhatnának jó filmeket.

Javaslatomat teljesen önzetlenül teszem: sem ingyenjegyet, sem bérletet ezekbe a mozikba nem kérek.

Mikes György

Tépelődés

Mészáros András rajza

Mi legyen a gyerekből?

Hízólúd gyanakszik

Egy kukorica-szem a héten
légzőcsövembe ment, nahát,
szavamra, már azt hittem, végem.

A tömőasszony szerencsére
kinyomkodta gégémből és
nagynehezen megúsztam élve.

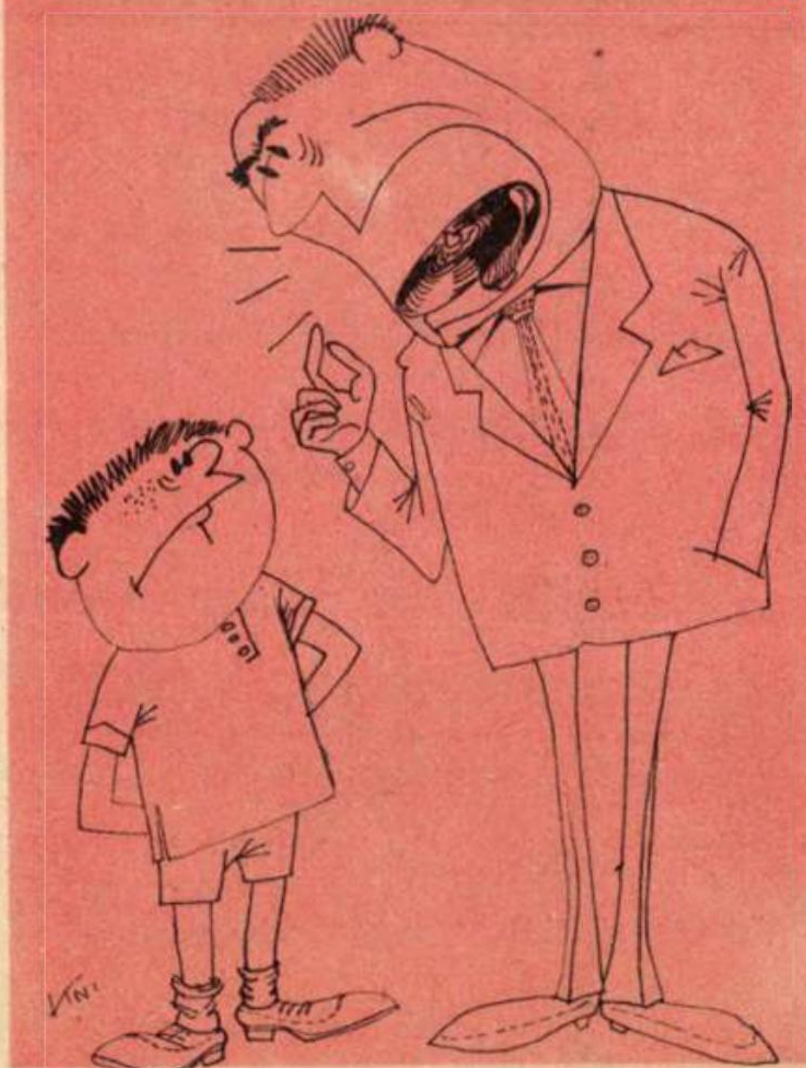
A kukoricát kedvelem, de
túlsokat adnak. És miért
nem várnak, míg magam nyelem be!

Dől a jó étek, mint a pelyva, –
hízom. És félek. Oly gyanús,
ha jó tesznek valakivel ma.

Török Rezső

Régi lemez . . .

Franciaországi kis történetek

BIKINI

Christine olyan parányi kis fürdőtrikóban vonul fel-alá a tengerparton, hogy mereszteni kell az ember szemét, hogy észrevegye: egyáltalán van-e rajta valami. Házuk barátja, Corbasson bácsi, ugyancsak rábámul a lányra.

– Te, Christine, mit szólt a mamád, amikor meglátta rajtad ezt a fürdőruhát?

– Dühös volt. Az övé.

ÚRI DIVAT

Egy toprongyos alak hasal a Szajna-part kövezetén, s elmélyülten lapoz egy férfi-divatlapban.

– Mit nézel abban a divatlapban? – kérdezi tőle röhögve a haverja.

– Azt, hogy hol lesznek a *zsebek.*

BLACK ÉS A TULAJ

Az idén Normandiában se volt nyár. Vagy esett, vagy fújt a szél, vagy egyszerűen csak hideg volt. De valami mindig volt. Csak nyaralók nem voltak. A vendéglősök és szállodások az öngyilkosság gondolatával foglalkoztak volna, ha ilyen lelkiállapotban az ember egyáltalán tudna gondolkozni.

Monsieur Guendouz, a Café de l'Esplanade tulajdonosa kivétel volt. Ő úgy vette a dolgokat, ahogy voltak – ahogy esett, ahogy fújt. Tunéziából jött fel Északra, állandóan sötétkék ruhát hordott, s állt. Állt a café bejáratánál, állt egy asztal előtt, állt a pult mögött. Ha a pult mögött állt, akkor néha *majdnem* dolgozott. Nyúlt egy pohár után, hogy odább tegye, de aztán mégse. Munkával összefüggő mozgást sose láttam nála.

Monsieur Guendouz nem volt elégedetlen a szezonnal.

– Az adó és a családom kosztja azért megvan – mondta, s hosszas habozás után *mégse* húzta meg a sörcsapoló fogantyúját.

Monsieur Guendouznak volt egy kutyája, a Black. Valamilyen vizslafajta, izmos lábakkal és okos szemekkel. Sétált az asztalok között, a neki rokonszenves vendégeket megszaglászta, a cukrot megköszönte. Benne is volt bizonyos *déli* nyugalom, mint a gazdájában, de néha azért felugatott, sőt rövid távot futott is. Egyszer engem is megrohant három nagy vakkantással. Ezt azonban szeretetből tette. Ekkor már régi barátok voltunk.

De előfordult, hogy támadásra indult ellenszenvből is. Valaki valamiért nem tetszett neki, s már ott is ugrált előtte. Monsieur Guendouz ilyenkor szelíden figyelmeztette, hogy ne ijesztgesse a vendéget. Egy este pedig még csak nem is figyelmeztette.

Egyedül ültem, iszogattam a sörömet, a pincér újságot olvasott, a tulaj állt. Ezúttal egy tükrös oszlopnak támaszkodva állt. Black az ajtónál nyújtózott. Kinn süvített a szél. Egyszer csak nem tudni, hogyan, feltűnt a teraszon két vendég. Blacknak ez valamiért nem tetszett, s mint az őrült, nekik rohant. Erre a vendégek, ahogy feltűntek, úgy el is tűntek.

– Elkergette őket, – mondta mosolyogva monsieur Guendouz.

Monsieur Guendouz általában szűkszavú volt. De egy-egy mondatba bele tudott sűríteni egy egész életfilozófiát.

Egyszer Black sorra feldöntötte az utcára kirakott szemétvödröket, s kotrogatta belőlük az ételmaradékot.

– Azt ehet a konyhán, amit akar – mutatott a kutyára –, de neki jobban ízlik, amit egy szemétvödörben talál. Olyan, mint az emberek. Otthon jobb feketét kapnak, de nekik az kell, amit egy füstös kávéházban ihatnak.

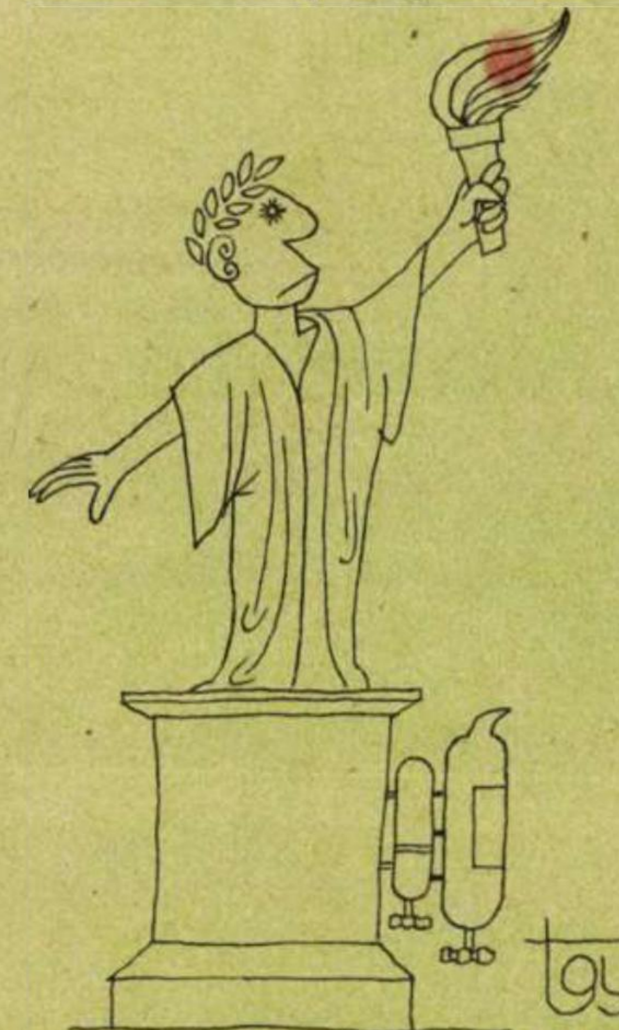
Fendrik Ferenc

Kollektíva

Szűr-Szabó József rajza

Fáklyaláng

Mindenféle

Vannak őszinte és vannak udvarias emberek.

A háborúk rendszerint ellentámadással kezdődnek.

Az élőlények egymásból élnek.

A rossz tolmács alkot.

Senki sem tudja, meddig él, ezért igyekezzék röviden kifejezni magát.

Az ember joggal érzi magát nagynak, amikor látja, milyen kicsik a csillagok.

A tekintélyuralom lényege: uralommal szerezni tekintélyt.

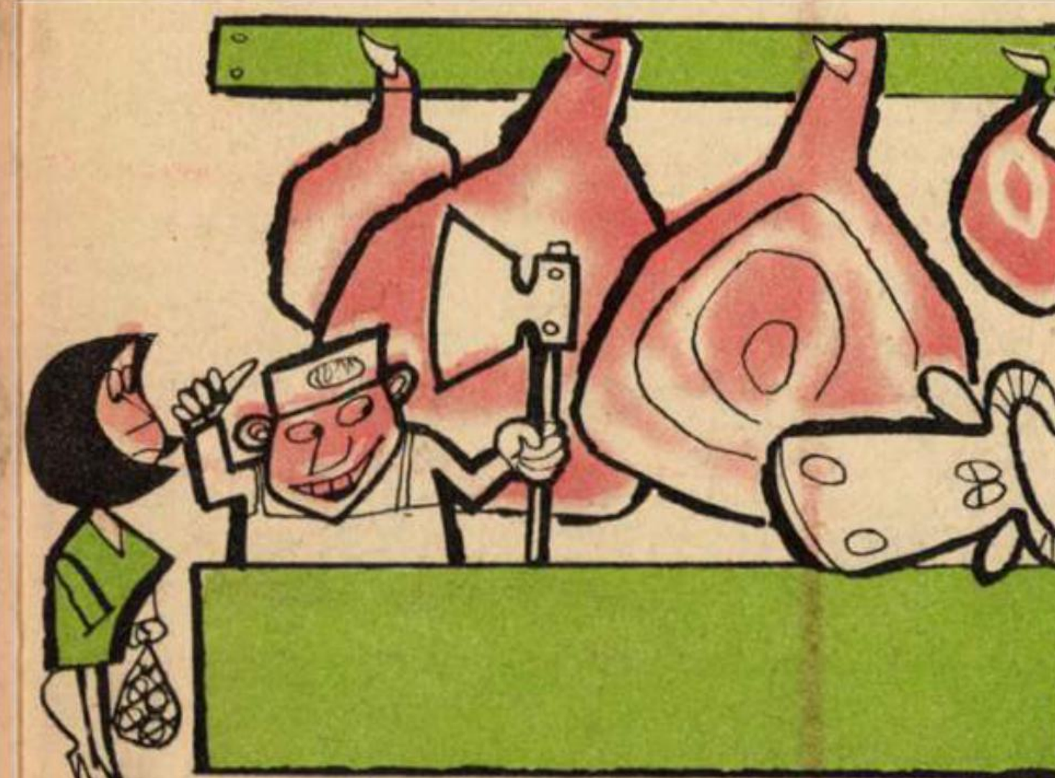
F. L.

Fusimunka

Az utolsó kenet

Ravasz eladó

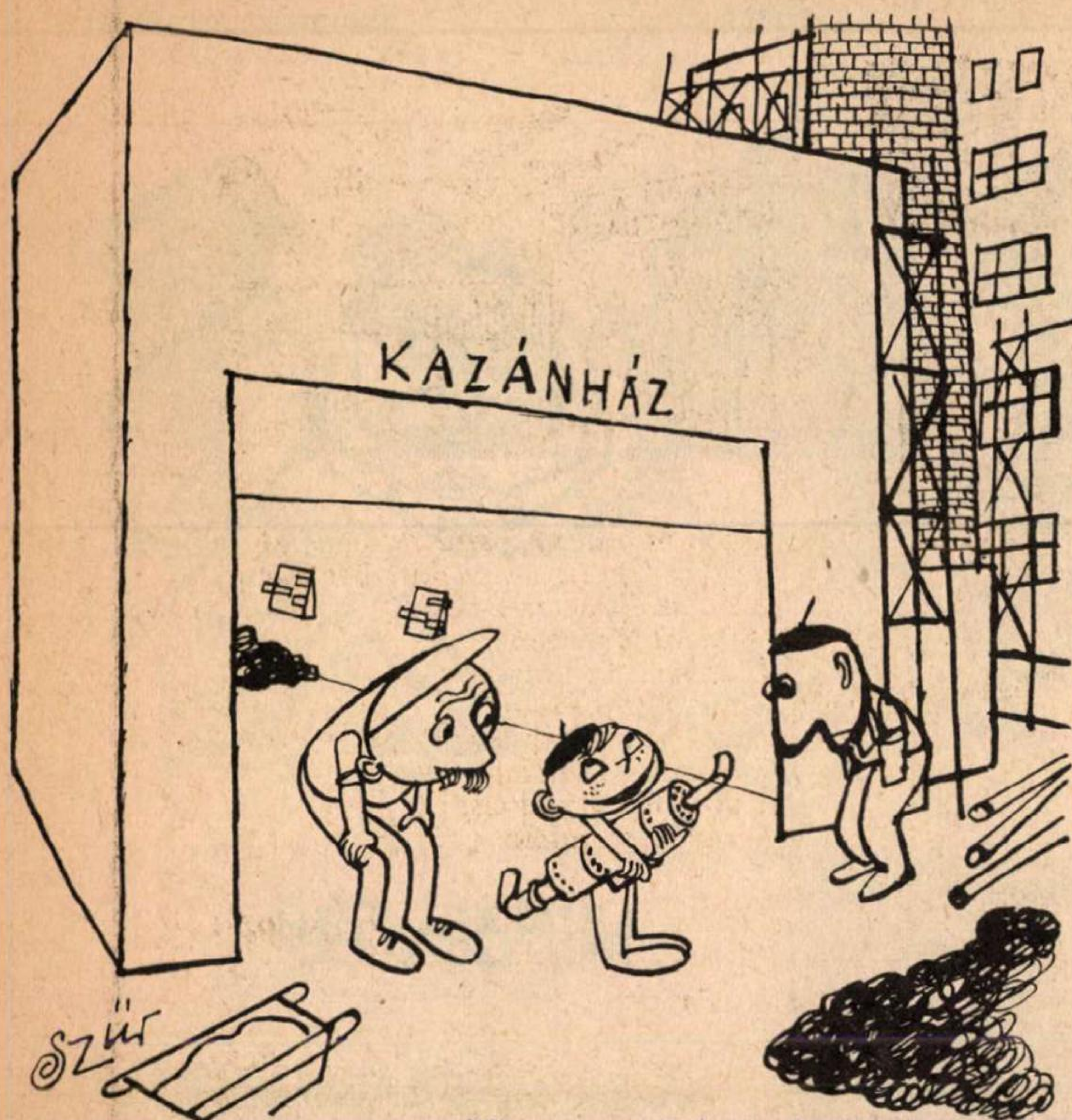
– Kérek egy kiló borjúhúst!
– Lehet néhány évvel több? . . .

Hétvége a Duna-kanyarban

– Érdekes, Esztergomban megivott négy korsó sört, és még mindig szomjas . . .

Meglepő miniatürizálás

– Elhoztam az új kazánt!

HÁNY ÓRA EGY SZÍNÉSZ?

A Mozi Műsorban olvastuk Páger Antalról: „Igen figyelemreméltó alakítást nyújtott Fábri Zoltán Húsz óra *címszerepében* is."

Vajon hány óra lehet ebből a címből Páger?

Irka-firka

A Beatles-frizura legnagyobb előnye, hogy szemlátomást csökkenti a nemek közti különbséget...

*

Érdekes, hogy a Százéves Vendéglő mennyire nem öregszik. Már tavalyelőtt is pont százéves volt...

*

A személyi kultusz sajátos megnyilvánulását láttam egy Victor Hugo utcai ház falára krétával odaírva:

ÉLJEN ROGER MOORE!

*

A házasság legfőbb hátránya, hogy nem lehet munkaidőben csinálni.

*

Nem értem a nőket. Minél rövidebbre csináltatják a szoknyájukat, annál jobban szégyellik, ha az autóbuszon ülve kilátszik a térdük.

*

Azt hiszem, most már kezdem sejteni, hogy Ádám és Éva miért is ették meg az almát. Nem volt elég láda, amiben elszállítsák...

*

A szomszédék kisfia immár harmadik hete nyúzza a Boci-boci-tarkát fésűn és fluszpapíron, ám megszakítás nélkül. Amikor a lépcsőházban érdeklődtem a rendkívüli buzgalom okáról, önérzetesen válaszolt:

– Készülök a következő „Ki mit tud?"-ra!

*

Kíváncsi vagyok, vajon lesz-e tábla a zsebszínházban, hogy „ÓVAKODJUNK A ZSEBTOLVAJOKTÓL!"

Dalmáth Ferenc

ÁRLESZÁLLÍTÁS

Egekig harsan a hurrám:
Itt az olcsósági hullám!
Álmom sem volt még merészebb,
Piacon az egész készlet.

Női ruhák, retikülök,
S áruktól a földre ülök.
Olcsó fényképezőgépek
Csábítják a jámbor népet.

Bagóért a nylon zokni,
Ezt a csodát meg kell szokni!
Olcsóbb lett az óra, ékszer,
Mire vágytam már elégszer.

Lement a trombita ára,
Olcsóbb lett a pipa szára
És főképp a motorcsónak
Tűnik borzasztó olcsónak.

A vásárlás a nők dolga,
Nejem jön is megpakolva:
Skatulya skatulya hátán
Szívem repes ezek láttán.

(S minthogy mindennap megvágott,
Kiszámítottam a minap,
Hogy csupáncsak anyagilag
Nem bírom az olcsóságot.)

Szőnyi Zoltán

ERDEI TERMÉK

Hadd dicsérjem a tapintat és jó ízlés remekét, a hirdetéstechnika kolosszális teljesítményét, amely oly szerényen húzódik meg némely autóbusz hitvány átlaghirdetései között.

Ez a szóban forgó gyöngyszem így kiált bele az autóbuszok pilledt légkörébe:

TEMETÉSI KOSZORÚKAT, SÍRCSOKROKAT JUTÁNYOS ÁRON

Hát igen. E kiáltó gyöngyszem arra hívja fel a figyelmet, hogy ha szeretett hozzátartozónk, munkatársunk, rokonunk, barátunk, főnökünk avagy beosztottunk netán elhunyt volna, ne habozzunk, ragadjuk meg az alkalmat, és gyásszal csordultig telt kebelünket fordítsuk a jutányos ár irányába, és szerezzük be a temetési koszorút, sírcsokrot, amíg és ahol fennáll az a jutány és kedvezmény.

Feltételezhető ugyan az is, hogy az előbbi értelmezés önkényes, és a hirdetés nem dogmatikus, hanem neorealisztikus termék. Ebben az esetben a felhívás úgy értelmezendő, hogy most van a vásár, most van a jutányos ár, és kebelünket ez a jutányos ár dobogtassa meg olyanynyira, hogy kívánjuk szeretett főnökünk, beosztottunk, rokonunk, szomszédunk, hozzátartozónk elhunytát, akkor és addig, amikor és ameddig a hirdettető vállalat kedvezményes ajánlatát fenntartja.

Apropó! A fent említett hirdettető vállalat nem titkolja el a nevét, ugyancsak nagybetűkkel tuszkolja bele az utazóközönség látókörébe:

ERDEI TERMÉK VÁLLALAT

És ez a név az, amely, nem átalljuk bevallani, megrontja a lelkesedésünket. Mert eddig ugyebár az erdő jelentett számunkra tölgyet és bükköt, lombot és bokrot, őzet és nyulat, kis virágot és feketerigót, az erdei termék jelentett mézet és somot, málnát és szedret, az Erdei Termék Vállalat mindezt feldolgozta, üvegbe öntve, cseppfolyósítva és megaszalva — ámde most és ezentúl, ha az ember kezébe vesz egy üveg vadkörte-levet, gyászos hangulat vesz rajta erőt, temetési koszorúkra fog gondolni, és sírcsokrokra.

Nyugodjunk békében.

Gombó Pál

Fehértói képeskönyv

Elhatároztuk, hogy ellátogatunk a Szeged határában levő fehértói rezervátumba, a „madárparadicsomba". Ezzel a jelzővel illették annak idején ezt a természetvédelmi területet, ahol a világsikert aratott „Vadvízország" című filmünk is készült.

A látogatással azonban elkéstünk egy kissé. Nem mintha a madarak természete változott volna meg közben, hanem Fehértó változott meg. A látogatót ugyanis az elképzelt iszapos, lápos mocsárvidék helyett ma kétezerhatszáz holdas víztükör, fejlett tógazdaság fogadja.

Annyit sikerült a helyszínen tisztáznunk, hogy a fehértói rezervátumot nem a madarak kérésére alakították át halgazdasággá. Az az igazság, hogy az élőhal kifizetődőbb, mint a búbos vöcsök...

A parton bús gólyatöcs ül:
„Szöged engöm már nem böcsül.
Hol a régi rezervátum?
Halgazdaság van itt mátul!"

Másik is szól kelepelve:
„Termelés e telep elve,
Fehértó, ezt még megbánod,
Elűzted a gulipánod!"

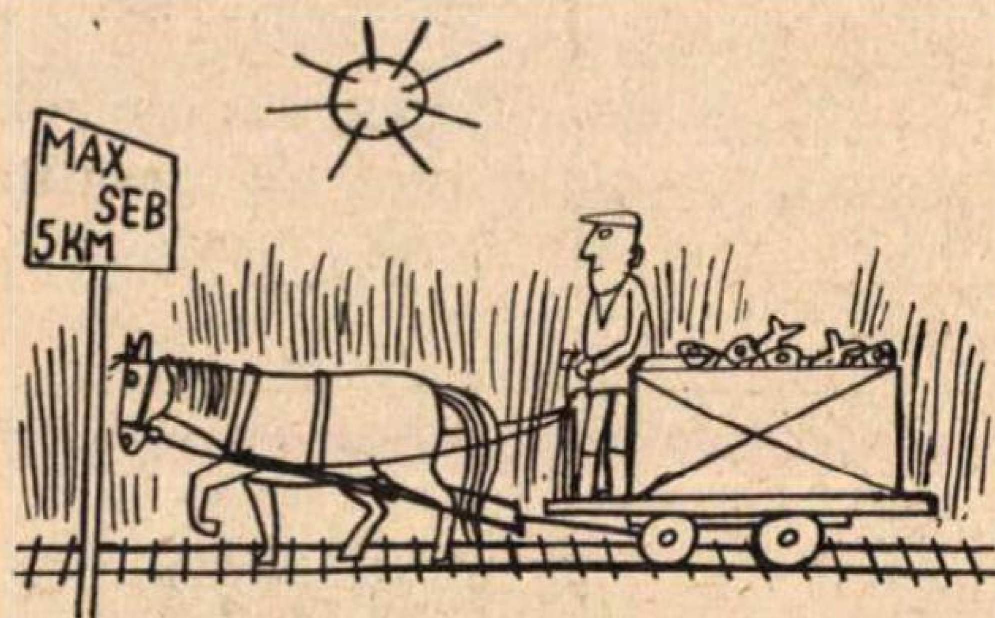
Sóhajtanak keservest:
„Kereshetünk más szikest!"

Gazdaságban tizenhat tó
Szenved az orv-halászattó'

S mert a halra szemet vetett
Számos személy, szerződtettek
Ellenük egy vadász-ebet.

Riport-rajzunkon fent balra
Épp orv-halász vár a halra.
A vadász-eb fut is érte,
Csak a rajzba még nem ért be.

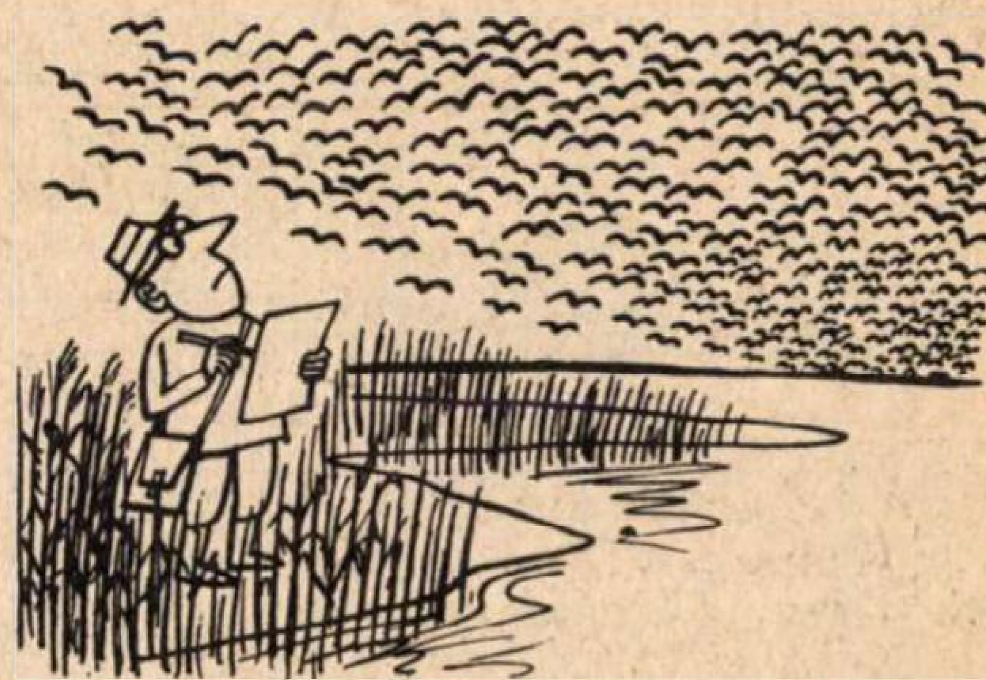

A szegény hal pőrén
Utazik a lórén
S hogy védje a presztizst
Betartja a Kreszt is
Szabálysértés ne essék
Maximált a sebesség!

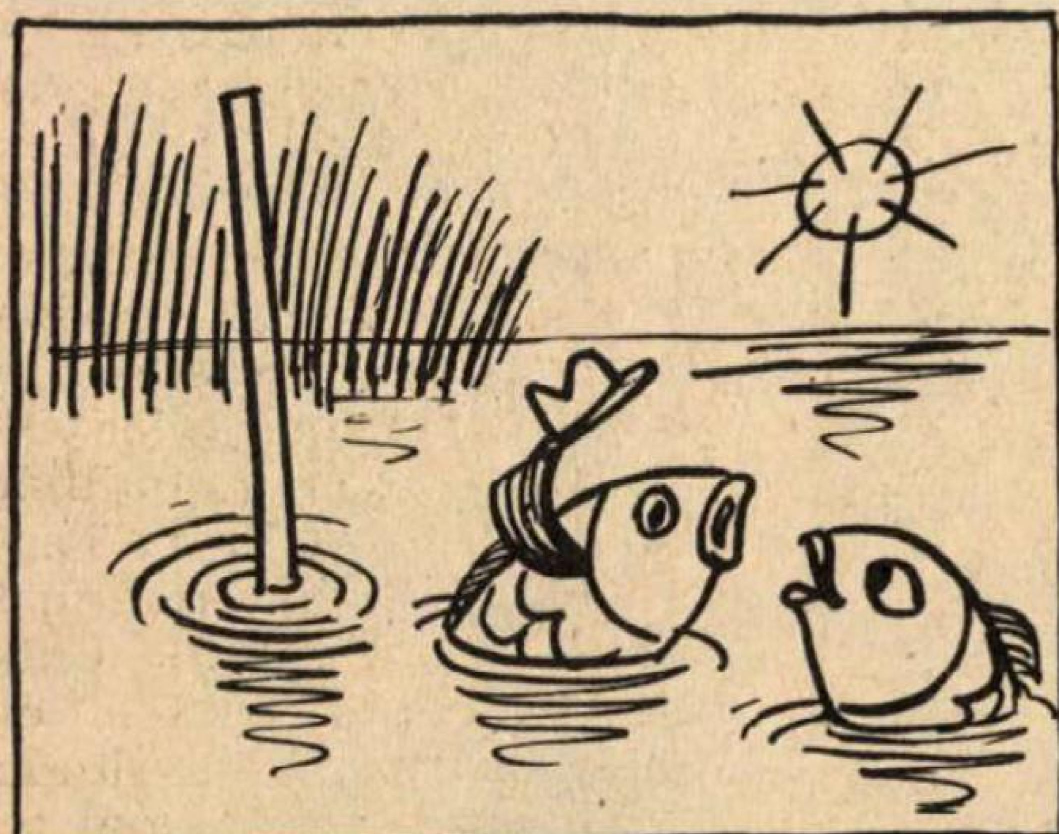
Vándorúton mi a sirály teendője?
Torkig legyen tele neki a bendője.
S ha az éhség arra készti,
A halat is megemészti.
(Bár nem ínyenc-falatja,
Az ízlésit feladja)
Ezzel pedig szentségelő
Halászokra talála,
Kikre nézve veszteséges
Az élő-hal halála.

De hát a vándormadár nem válogat, –
Mentsétek fel a sirályokat!

Ez a tudós madarász
Madarakról magyaráz,
S mert más dolga nem akadt,
Számlálja a madarat.

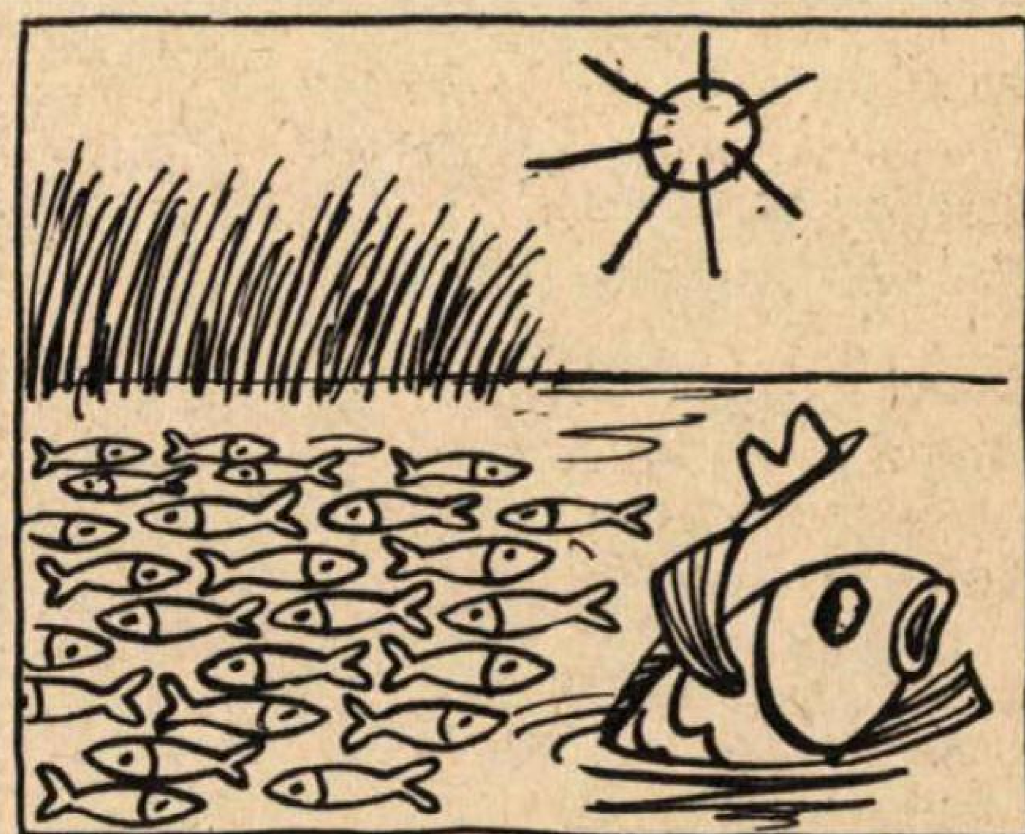
A madarak számlálása úgy megy végbe,
Hogy az ornitológus felnéz a légbe.
S mikor jön a madár-rajnak
Egész utcahossza,
A szárnyakat megszámolja,
S kettővel elossza.

Vízben jellemző a halra:
Úszkál benne jobbra-balra.
Ellenben az etetéskor
Megjelenik pontban hétkor.

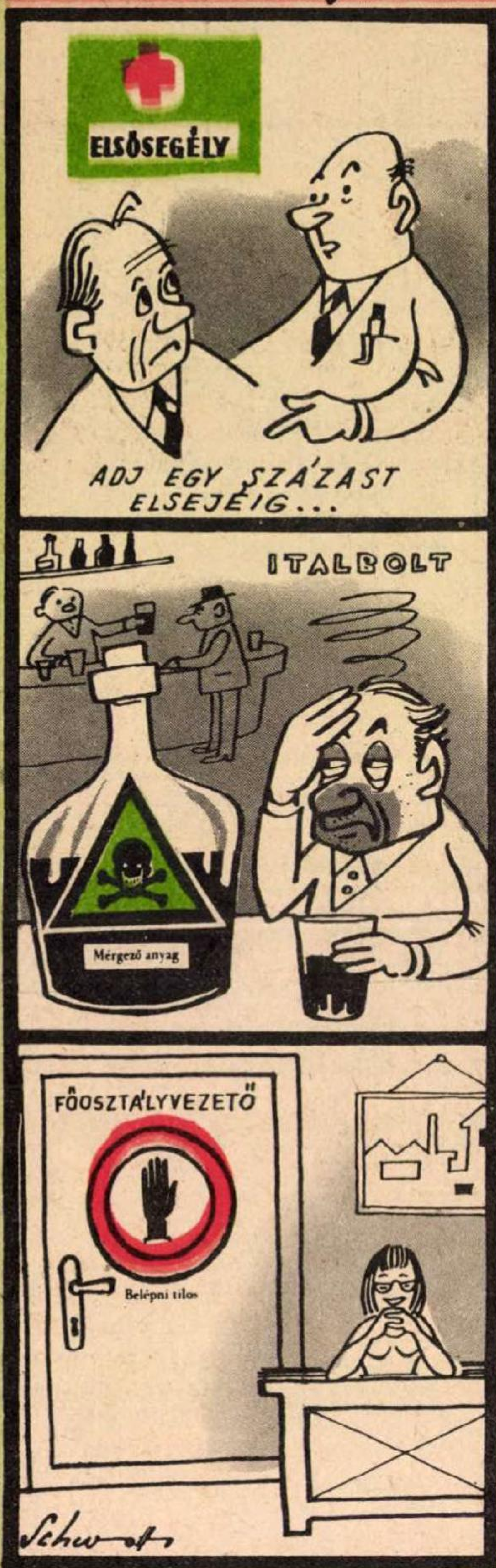

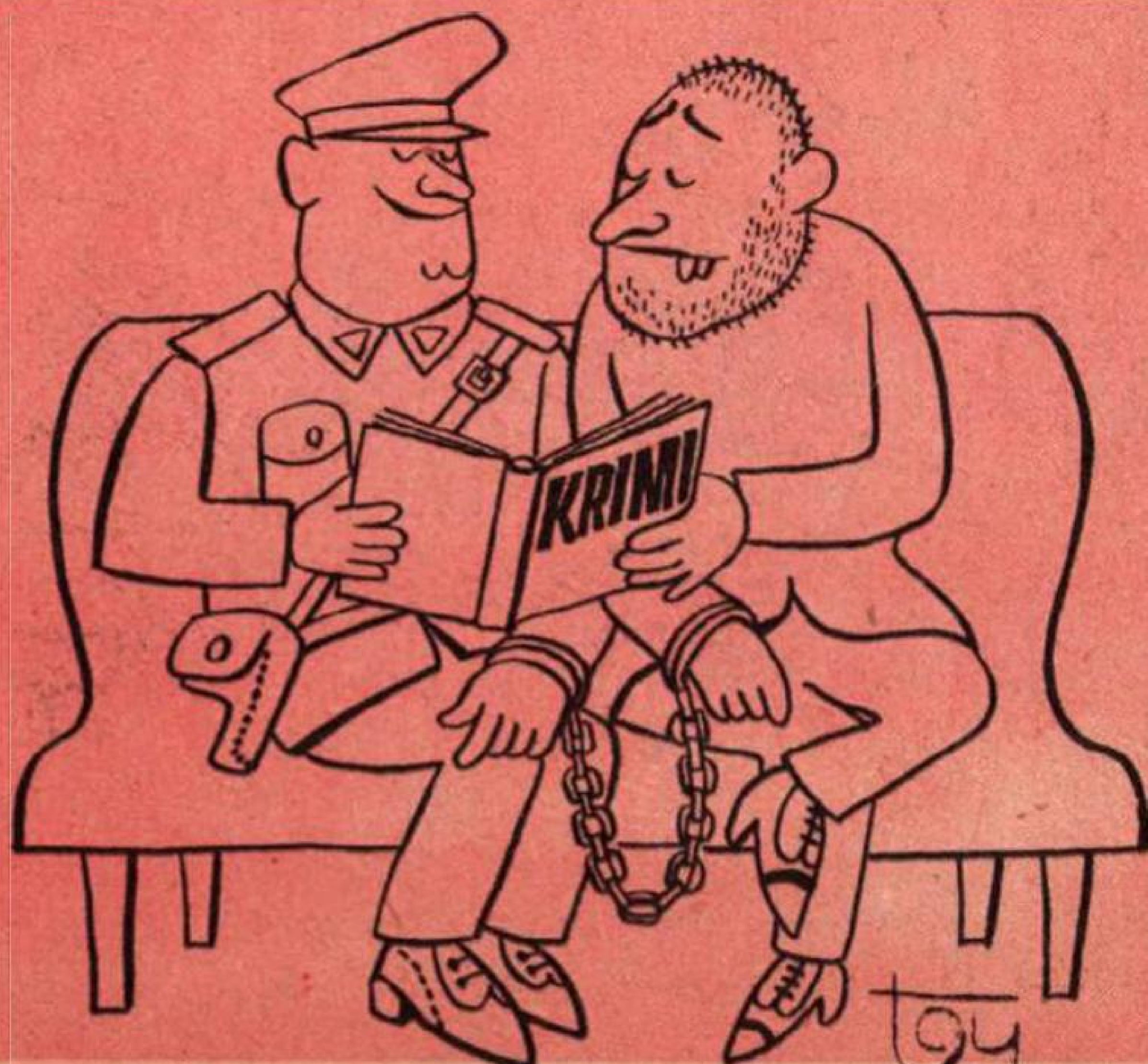
Szól az ikráshoz a tejes:
„Haláli vagy, te pikkelyes!"
„S te, szálka termetű hal-kan:
Ivásomra gyere halkan!"

„Hogyha kapnék óvadékot,
Gondoznám az ivadékot.
De halpénzt nem teszek félre,
Készülök a halászlére!"

Versek: Somogyi Pál
Rajzok: Várnai György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BANÁNHÜVELY

Kedves hódmezővásárhelyi gyerekek!

Megkaptuk a levelet, amelyben panaszoljátok: szeretnétek rádiótechnikát tanulni, de a legegyszerűbb alkatrészt, a banánhüvelyt sehol sem tudjátok beszerezni. Remélem, megértettétek abból a válaszból, amelyet – kérésünkre – a kiskereskedelmi vállalattól egy főosztályvezető és egy osztályvezető bácsi küldött hozzátok, hogy: *„A banánhüvely beérkezése teljesen bizonytalan. Előreláthatólag ez év végén vagy a jövő év elején kezdődik ismételten a gyártás."* Addig tehát nincs rádiózás!

Ahogy én titeket, mai fiatalokat ismerlek, nektek nem elég, ha két ilyen komoly felnőtt egyszerűen azt mondja valamire, hogy nincs. Képesek vagytok mindjárt megkérdezni: miért nincs? Ezt megelőzendő, én tettem fel a kérdést a levélíró főosztályvezető bácsinak, aki maga is csak találgatásokra szorítkozott. Az az érzése – mondotta –, hogy profilírozás közben elkallódott valahol: a kisipari szövetkezet, amely eddig csinálta, abbahagyta, az állami ipar viszont el sem kezdte a gyártását. Valami mozgás azért van: a Kontaktából kaptak a főosztályvezető bácsik egy meghívót a banánhüvely prototípusának a bemutatására.

Aha, ezért volt hát a pauza! – véltem magamban. Nem volt jó nekünk a régi, kisipari módon készült hüvely, másfélét csinálunk, új típusút, nagyüzemi módon! Az lesz csak az igazi! Várni kell rá, de megéri!

A Kontakta gyár főmérnöke hűtötte le a lelkesedésemet: amit ők terveznek, az az iparnak készül, s nem „közfogyasztásra". A kommersz-árut csinálja csak továbbra is a ktsz!

A Pest megyei kisipari szövetkezetek központjában megnyugtattak: jövőre megint csinálni fogják. Hogy az idén miért nem gyártották? Az illetékes ktsz-ben „profiltisztítás" volt (magyarul: meg akartak szabadulni ettől a munkától), a gyártási szerződés lejárt, rendelést nem kaptak stb. Ok és magyarázat van elég – ha banánhüvely nincs is. De lesz! Megvan rá az igény, a döntés, az anyagkiutalás – csak éppen tervszám nincs még. Minden nem lehet egyszerre.

Ti azért, gyerekek, bizakodjatok! Ha minden jól megy: februárban, de legkésőbb a tavaszi szünetben ismét hódolhattok kedvenc szenvedélyeteknek.

Persze, csak ha jó lesz a bizonyítvány!

Nemcsak a tiétek – az iparé is.

Radványi Barna

Pesti tudósítónktól

Egybeírni (egybe írni), vagy különírni (külön írni), ez a hamleti kérdés néha áthatja helyesírásunkat (helyes írásunkat). Most mintha a különírás jött volna divatba, s ebből figyelemreméltó esetek születnek. A napokban például a Thália Színház újdonságára való tekintettel elővettem Babel-kötetemet, és elolvastam az „Alkony" című színművet, majd hátralapoztam és végigfutottam az utószót is. Itt olvastam a következő figyelemreméltó szavakat: „Tehát vannak évek, amelyekre néhány lapnyi szöveg (még ha néhány lapos remekmű is), vagy éppen semmi sem jut..." Az utószó írója azt akarta kifejezni, hogy voltak Babelnak eléggé terméketlen évei is, amikor alig néhány lapra valót írt, bár ezek is remekművek voltak. A néhánylapos remekműből így lett néhány lapos remekmű – a különírás jóvoltából. A lapos remekmű mindenesetre újdonság az irodalomban, s feltehetően tehetségtelen lángésztől származik.

*

Nem minden költőnk nevezetes a rövid és érthető kifejezésmódról. Pedig néhány szóval néha nagyobb hatást lehet elérni, mint tengernyi szöveggel. Ékes példa erre egy Jose Paulo Paes nevű brazil költő verse, amely az amerikai „Atlas" című újságban jelent meg. A költemény címe: „Öngyilkosság, avagy a fordított Descartes." Maga a költemény három szóból áll, és eredeti elhelyezésben így fest:

Cogito,
ergo
bumm!

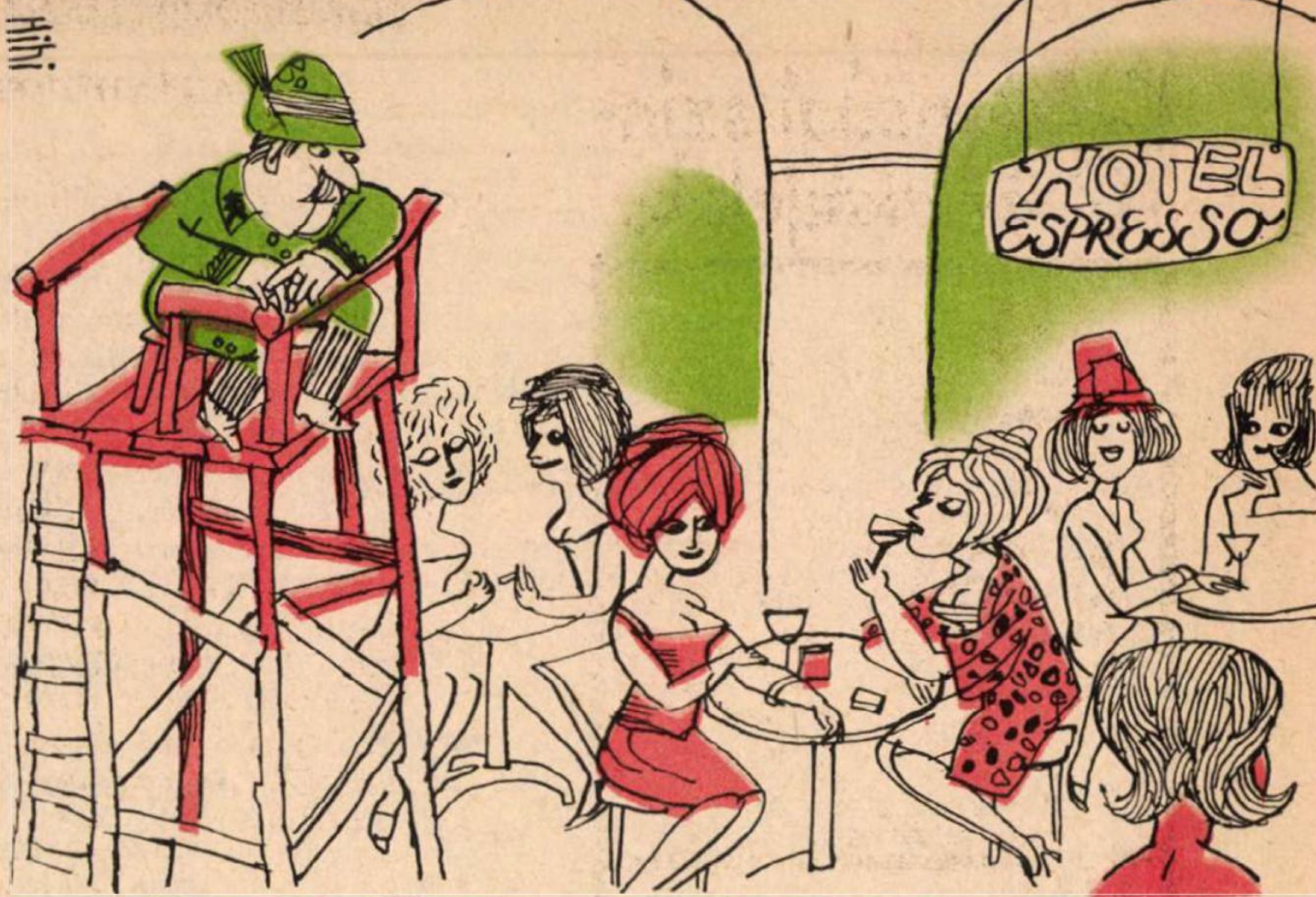
*

Az orvostudomány újabban az aszpirinről derítette ki, hogy veszélyes gyógyszer, vérzékenységet és gyomorfekélyt okoz. Mivel régi szenvedélyes aszpirinista vagyok, még ma hozzákezdek az elvonókúrához.

f. l.

Hegedüs István rajza

Külföldi vadász

Alapkő letétel

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM RESZKET A PISZOK

Éveken át harsogta a mozireklám: „Reszkess piszok, jön a Hypo!" Újabban már eltűnt a reklám – de egyikmásik üzletből a Hypo is. Ennek legfőbb oka – mint megtudtam – az, hogy a gyártó cég kevés üveget kap vissza.

A Ludas Matyin keresztül fordulok kéréssel asszonytársaimhoz: ne tároljanak bort a hypós üvegben, ne főzzenek bele paradicsomot, vigyék vissza a boltokba, hadd jusson nekünk is a kedvelt piszokreszkettető folyadékból!

Egy háziasszony

Gyámoltalan ifjú

Tervmegbeszélés

– No és honnan szerzünk annyi traktorost?
– Szántási világbajnokságot rendezünk!

A nevelés diadala

Negyvenkét lánynak volt osztályfőnöke dr. Berkes Gábor. Egyedülélő ember, puritán lélek, egy kissé talán régimódi.

Újabban különös szenvedély vett rajta erőt. Kedvenc lapját hátul nyitotta ki, a házassági hirdetések rovatát bújta. Megvetően biggyesztette a száját az ilyen kitételeknél: „...lakás szükséges...", „diplomás...", újságját ölébe eresztve sokáig bámulta a mennyezetet a „Harmónia" jelige után, egy lelkiekben gazdag apróhirdetés hatására pedig már majdnem megingott. Unta a magányos életet.

Végül is apróhirdetést adott fel. Szerényen, de annál részletesebben írta le igényeit, magáról viszont csak a legszükségesebbeket közölte, az igazi, az egyetlen úgyis megérzi, hogy egymáshoz valók.

Hogy hirdetése meghatotta-e az érzékeny nőolvasókat? Azt mindenesetre megállapíthatták, hogy a szemérmes ajánlkozó nem kicsinyes: a hirdetés akkora helyet foglalt a vasárnapi lapban, mint egy kisebb fajta glossza. De hősköltemény volt ez. Szavanként három forint.

Szerdán este tizennégy levél és egy képeslap várta a kiadóban. Enyhe izgalmat érzett. Nem bontotta fel rögtön őket, hazament és leült az ablak mellé. Szétteregette a leveleket, mint a kártyát szokás, s hosszas tétovázás után kihúzott közülük egyet. Remegő kézzel bontotta fel.

Parányi fénykép hullott ki a borítékból. Hátoldalán a név és a cím csak megerősítette azt, ami már a képből nyilvánvaló volt: a hirdetésre Berényi Ágnes nevű tanítványa jelentkezett.

Berkes doktort mardosni kezdte a kétség. Helyes-e az, ha egy tizenhét éves lánynak már a házasságon jár az esze? De ez még hagyján. Helyes-e az, ha egy tizenhét éves lány idegen, isten tudja, milyen férfiaknak ajánlkozik hitvesül? Hirtelen világosan látta, hogy milyen tragikus következményekkel járhatott volna, ha a levelet nem ő kapja, hanem egy ravasz, vén kéjenc vagy egy hidegfejű fiatal kalandor.

– Könnyelmű ez a lány vagy egyenesen romlott? – tépelődött tovább. – Nem, nem lehet romlott. Mindenesetre beszélni fogok vele, az egész osztály előtt keményen felelősségre vonom.

S ekkor nyilallt belé a felismerés. – De hiszen én nem tudhatok a levélről! Illetve ők nem tudhatnak arról, hogy én adtam fel a hirdetést.

Végül belátta, hogy csak egyet tehet: kiábrándítja a kislányt, anélkül, hogy önmagát leleplezné. De hogyan?

Felkattintotta az asztali lámpát, és egy gyűrött, kockás papírra határozott betűkkel írta fel a megszólítást.

Nagyságos Kisasszony!

Nem éppen bőbeszédű jelentkezése rendkívül kíváncsivá tett.

Remélem, olvasott hölgy tetszik lenni? Egyik vasárnap kimehetnénk római-parti kis vityillómba, van egy könyvem, utána olvasgathatna.

Szívrepesve várom következő levelét a hirdetőbe!

Hevesen öleli vőlegénye:

Balog Jancsi.

Negyednapra megjött a jeligés válasz:

Kedves Jancsikám!

Minket az isten is egymásnak teremtett, állati jópofa vagy, remélem, egy fokkal szebb az ördögnél. Mondd, abban a vityillóban lakni is lehet?

A Kongó utca és a Virág köz sarkán van egy helyes kis butik. Légy ott szombat este hétkor, kezedben szorongass egy Kortársat (az egy újság), hogy okvetlenül megismerjelek. Puszi!

Ági.

Berkes doktor kis híján lefordult a székről. – Nem ábrándult ki – motyogta. Heves szívdobogás közepette olvasta el újra meg újra ezt a frivol levelet. Ennyi kacérság egy fiatal lányban. Semmi gátlás, semmi szemérem. Ahelyett, hogy tanulna, ilyen dolgok foglalkoztatják.

Az elkövetkező napokban többször feleltette Berényi Ágit, irodalomból, nyelvtanból, új anyagból, régi anyagból. A lány szerényen mosolygott, látszott rajta, örül, hogy annyit foglalkoznak vele. És mindenre tudott felelni.

Szóval még tanul is...

De őt nem lehet megtéveszteni.

Dr. Berkes Gábor elhatározta, hogy szombaton elmegy a „butikba", és rajtaüt a gyanútlan lányon.

– Szép kis dolgokat tudtam meg magáról! – mondja majd neki. – A szüleit bizonyára érdekelni fogja, hogy miket művel! Birtokomban van a levél. Igazán nem érzi a cselekmény súlyát? Én férfi létemre pirulok.

Szombat este sokáig borotválkozott, a sötét ruháját vette fel. Negyed nyolc volt, amikor elindult.

A helyiségben kavargott a füst, meleg is volt, Berkes doktor szemüvege pillanatok alatt bepárásodott. Levette a szeméről, megtörölgette, gyámoltalanul állt. Egy távolabbi sarokban fiatal lányok vihorásztak. Gépiesen feléjük fordult, és elállt a lélegzete. Az ő osztályából ültek ott, köztük Berényi Ági. Fülig ért a szájuk.

Érezte, hogy nem „Balog Jancsi" miatt jöttek. És rajta nevetnek. Ezt megérzi az ember. Sápadtan indult meg feléjük, lábai magától vitték.

Az egyik lány odahúzott neki egy széket.

– Íme, a tettesek – mutatott maga köré Berényi Ági. – Együtt írtuk a levelet. Tudniillik megismertük a tanár úr írását... Remek ötlet volt!

A lányok dőltek a kacagástól.

Lassan, bizonytalanul, Berkes doktor is mosolyogni kezdett.

Kéri Tamás

Szegény személyzetis

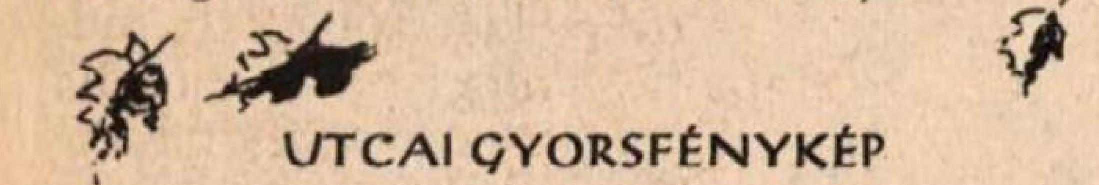
– Melyiket válasszam?

Nem közölhető kéziratot küldtek:

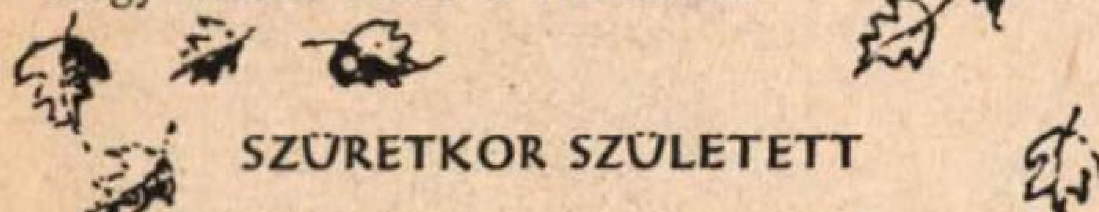
K. János, Pécs. – Bp. P., Miskolc. – K. Gábor, Egerág. – K. Béla, Bp., XIII., Szt. István krt. – D. János, Bp., XI., Baranyai u. – J. Pál, Bp., XII., Schwartzer F. u. – S. László, Szeged. – Z. Gy.-né, Bp., XIV., Torontál u. – Cs. László, Szolnok. – Sz. Péter, Pápa. – I. Gyula, Bp., XXI., Dabas u. – P. Tamás, Ózd. – T. Károly, Bp., VIII., Mező I. u. – F. István, Bp., IX., Viola u. – T. Péter, Bp., VI., Nagymező u. – S. János, Bp., XX., Martinovics u. – Cs. Ferenc, Bp., XIV., Ilka u. – B. Andor, Bp., XX., Ábrahám G. u. – G. Rezső, Bp., XIII., Kresz G. u. — Gy. Katalin, Bp., VI., Benczúr u. – P. Erzsébet, Veszprém. – N. Aladár, Bp., II., Retek u. – B. Alfréd, Bp., VIII., József krt. — G. Tamás, Bp., I., Attila út. – A. Miklós, Vásárosnamény.

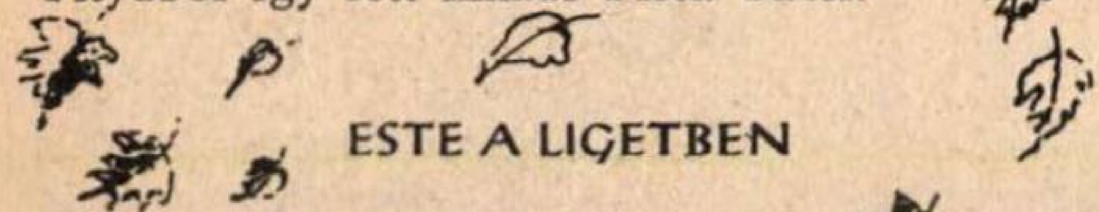
VARJÚ

Az erdődíszlet színe csupa sárga.
Szmokingos varjú száll egy csupasz ágra
s károgni kezd, az őszt bekonferálja.

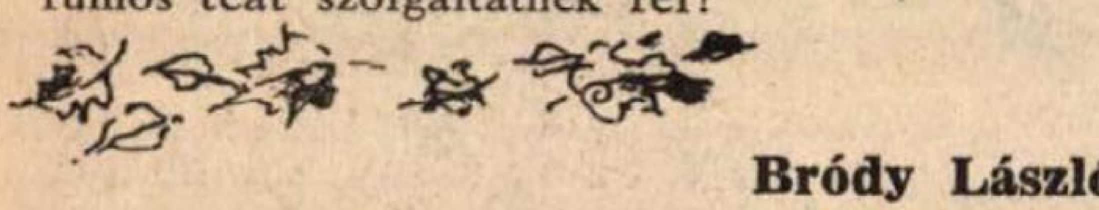
UTCAI GYORSFÉNYKÉP

Halom lehúllt levél hever
kikézbesítlen. (Őszi hónap.)
A „*címzett nem fogadta el*",
megy vissza mind a feladónak.

SZÜRETKOR SZÜLETETT

Pityu, kék papagájunk, – ünnepélyes
négy sorban közlöm – most tizenhat éves.
Már csak joghurtot szokott vacsorázni,
Pityuból így lett immár Pista bácsi.

ESTE A LIGETBEN

Padok felé párok sietnek . . .
Hűvös van, kell a védőétel.
Volnék csak csősze a ligetnek,
rumos teát szolgáltatnék fel!

Bródy László

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Milyen mellékállást vállalnának a legszívesebben?

Én ugyanott szeretnék mellékállást vállalni, ahol státuszban vagyok, mert irtózom az ide-oda szaladgálástól.

D. F.

Szívesen lennék az Admiralitás Első Lordja. Ami időm ezenkívül fennmaradna, az alatt ellátnám a fő állásomat.

F. L.

Szívesen vállalnám Mastroianni szerepeit másodállásban.

F. Gy.

Világhírű zongoraművész szeretnék lenni. Azt mondják, elég jó a fizetés, és tizenkét óra meló után huszonnégy óra szabad idő jár.

G. Sz.

A magyar kultúra kis követeként a Magyar Rádió és Televízió világjáró gyermekkórusában szeretnék énekelni.

K. A.

Szívesen lennék saját magamnak az üdültetési felelőse.

M. Gy.

Elszegődnék Tarnócára bojtárnak, vagy elöl ülnék, mint a masiniszta, ki a gőzöst, ki a gőzöst igazítja.

P. L.

Az irodalmi lexikon szerkesztését. Vágyom már egy kis elismerésre.

R. B.

Hamlet szeretnék lenni. Nem kellene folyton új dolgokon töprengeni.

S. A.

Szívesen lennék N. E. kisasszonynál heti tizenkét órában mesebeli királyfi.

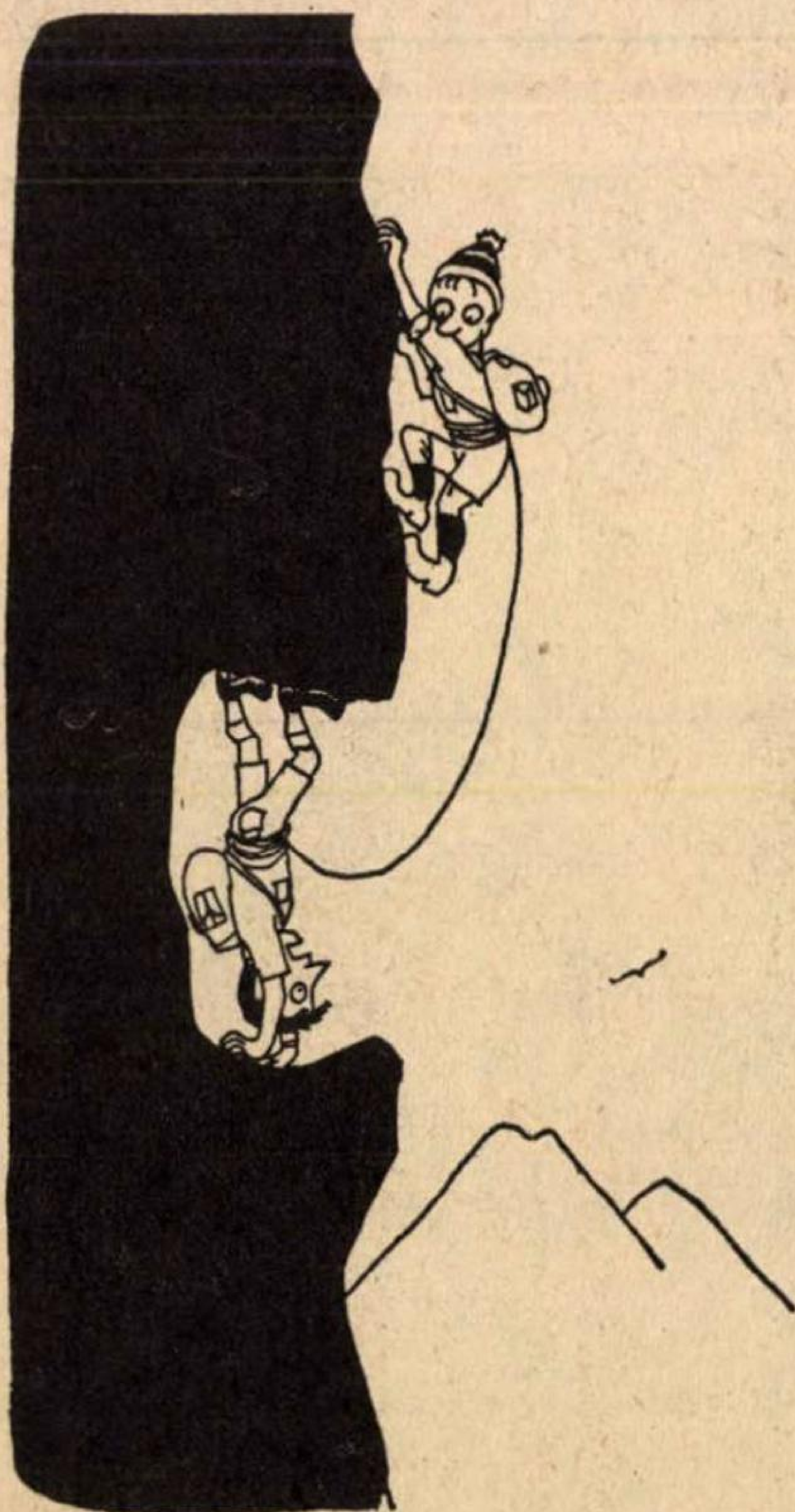
S. P.

Nem vállalok mellékállást, mert már így is túl sok a szabad időm.

(t.)

IMPORT HUMOR

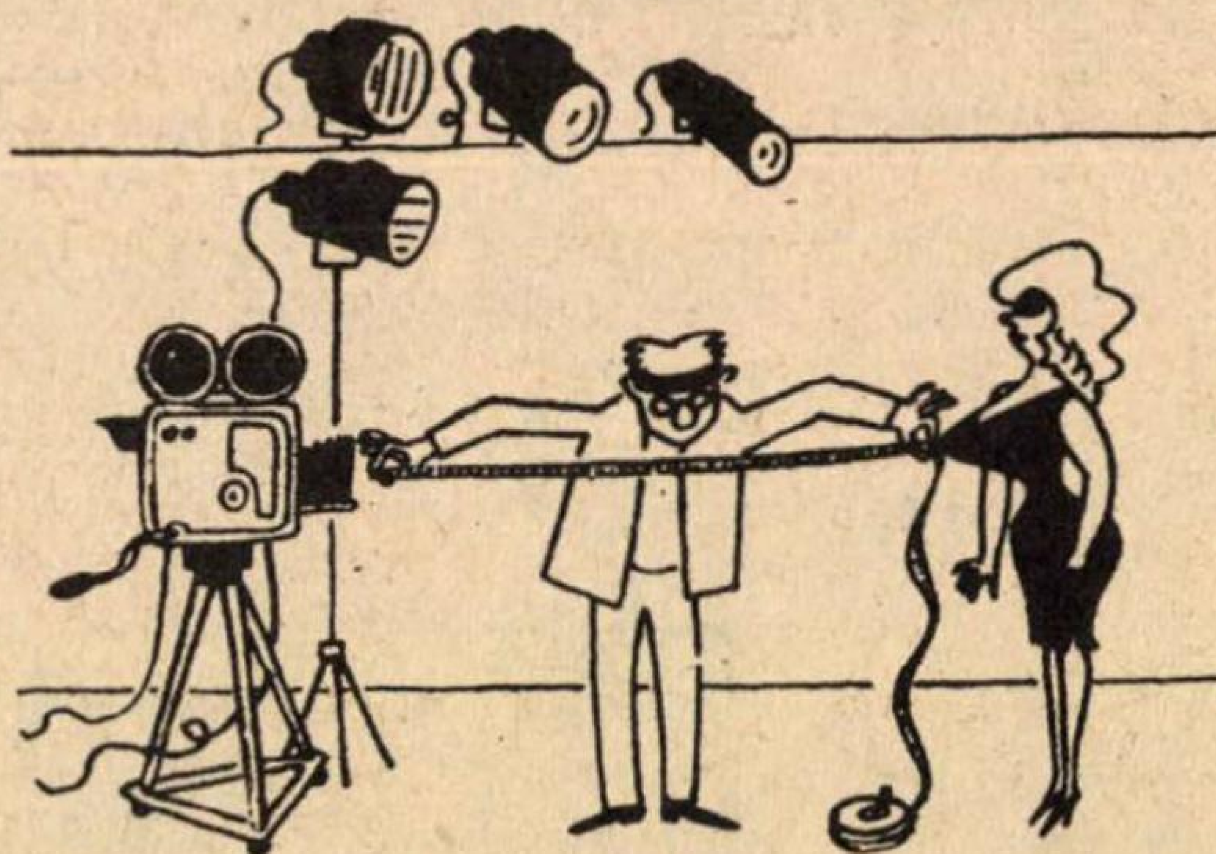
HEGYMÁSZÁS KÖZBEN

– Te, itt valami nem tetszik nekem . . .

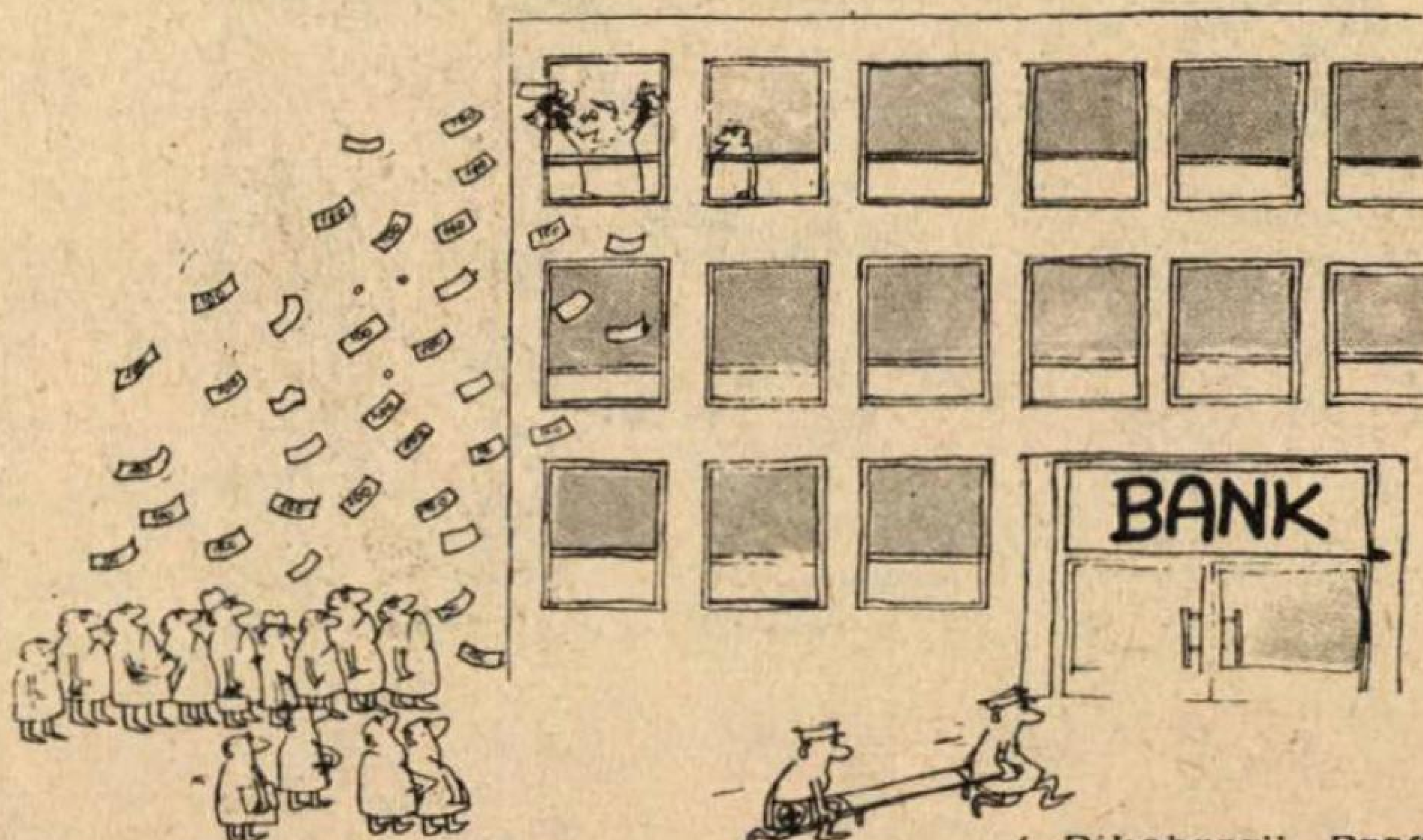
(„Le Figaro", Párizs)

FELVÉTEL

(„Eulenspiegel", Berlin)

IDEGÖSSZEROPPANÁS . . .

(„Dikobraz", Praga)

A telhetetlen

– Ennek mindig csak az evésen jár az esze! . . .

Vannak egészen furcsa dolgok...

Eric Lee fiatal amerikai közlegény ágya fölött a falon egy meztelen (mai szóval: sztriptíz) táncosnő fényképét találta a vizsgáló elöljáró.

– Ki ez?! – kérdezte az elöljáró vészjósló hangon.

– A mamám! – válaszolta a katona.

Az igazat mondta, a fiatalember ugyanis az egykori leghíresebb amerikai sztriptíz táncosnő, Gypsy Rose Lee fia. És mi rossz van abban, ha egy kiskatona az anyukája fényképét teszi ki az ágya fölé?

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A falusi atyafi elpanaszolja a komájának, hogy vasárnap délelőtt hatvan forintot veszített kuglin.

– Ez isten büntetése, mert nem voltál a misén – mondta feddőleg a koma.

– Nem lehet – vág vissza az atyafi –, mert aki elnyerte, az se volt ott.

*

Fehérhez odalép a kávéházban egy árus.

— Nem kell semmi — mondja Fehér.

— Talán ezt a szép kézelőgombot.

— Nem kell.

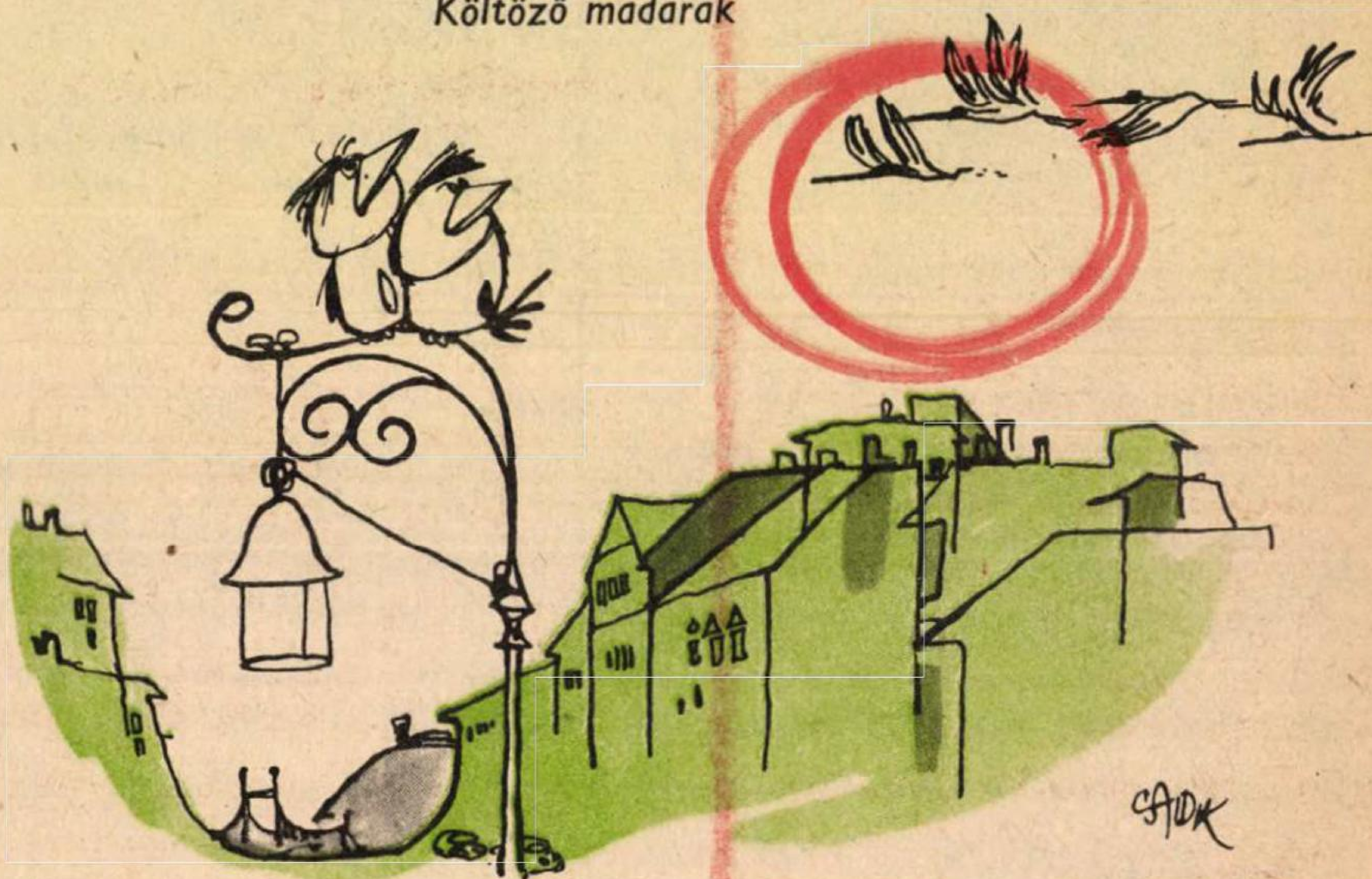
— Akkor legalább ezt a szép fésűt vegye meg.

— Hagyjon békét, nem látja, hogy kopasz vagyok?

— Na és? — mondja az árus. — Annál tovább tart.

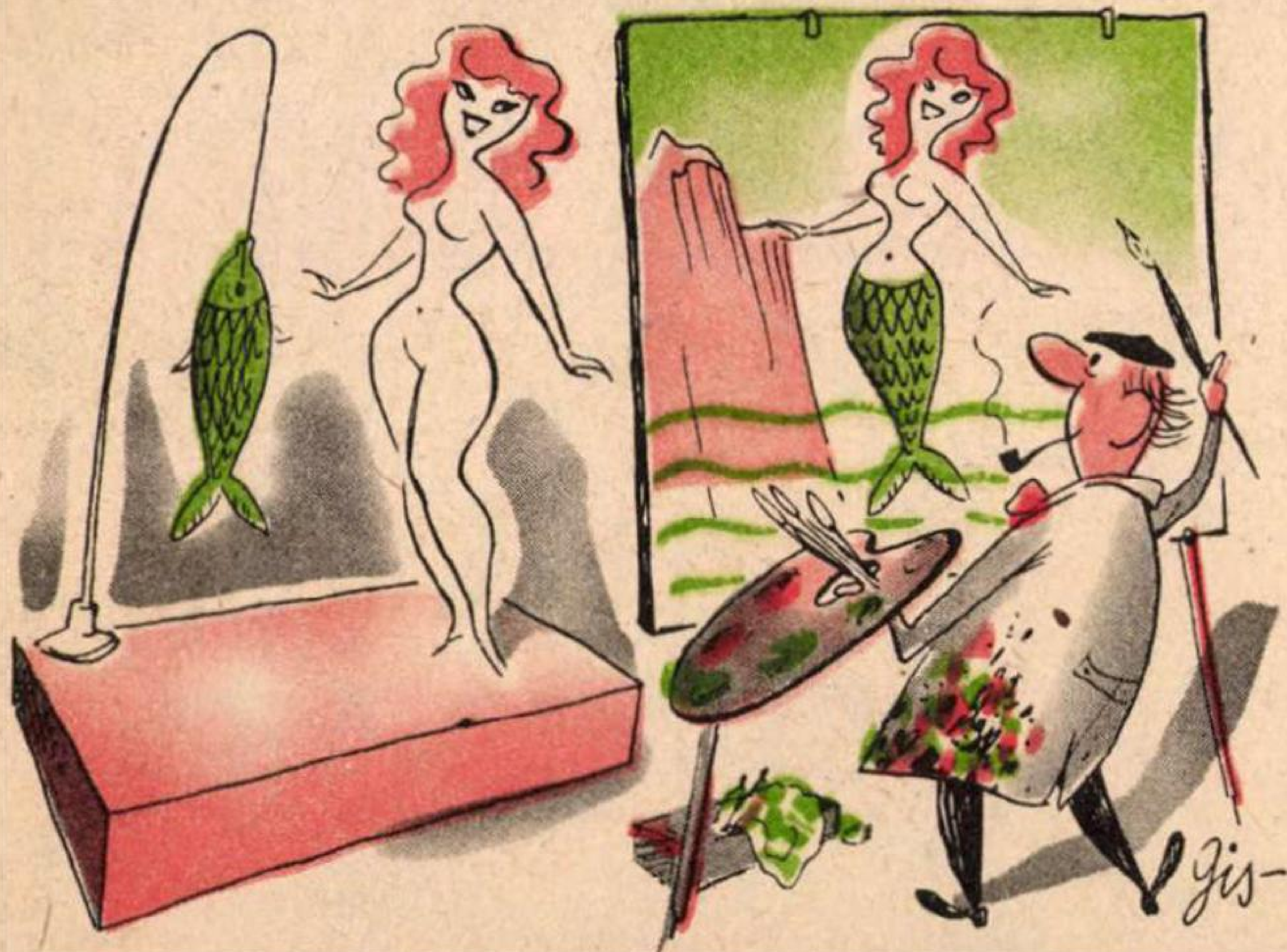
Sajdik Ferenc rajza

Költöző madarak

– Figyeld meg, hogy ünneplik majd őket, ha visszajönnek . . .

Csak modell után . . .

Kibicek

– Én a kezeket tenném be először . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.6241 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504